

MAX. DE LANGE - PRAAMSMA

mientje

van
„Plotske”

G. F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

**MIENTJE
VAN PLOTSKE**

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

MIENTJE
VAN PLOTSKE

Illustraties van Tjeerd Bottema

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

INHOUD

	Blz.
1. Mientje uit de Elzenhof	7
2. Mientje mag juf helpen	13
3. Samen met moeder en Henk	22
4. Mientje van Plotske	31
5. Allemaal verrassingen	40
6. Mientje gaat op visite	49
7. Juf komt alweer op nummer zeventien	57
8. Van kerstversjes en een kerstmorgen	64
9. „Dat kind zal haar Kerstfeest niet missen”	71

Hoofdstuk 1

MIENTJE UIT DE ELZENHOF

„Ga je nou eerst even, Mien?”

„Ja, moeder.” Langzaam staat Mientje Derksen op, leest ondertussen nog gauw een paar zinnen. Dan sluit ze met een diepe zucht zorgzaam haar boek. Haar grote, bruine ogen in het magere, bleke gezichtje glanzen als ze haar moeder aankijkt.

„Het is zo prachtig, moeder!”

„Fijn, kind!”

„Van een meisje uit een woonwagen. Die had ook nooit van de Here Jezus gehoord, net als ik. En toen stonden ze een poosje met hun wagen op een dorp in de bossen. En daar ging ze naar school. Nou, en die meester daar, die . . .”

„Ja, ja,” onderbreekt moeder Mientje’s woordenvloed, „mooi, hoor! Maar nu eerst naar de bakker, hè?”

„Naar De Waard?”

Moeder Derksen schudt verdrietig haar hoofd.

Mientje vraagt niets meer. Ze heeft het al begrepen. Moeder heeft geen geld en bakker De Waard borgt hun niet langer.

„Dan zeker maar naar Nieuwland?”

„Ja.”

Mientje pakt haar manteltje van één van de spijkers, die ter vervanging van een kapstok hier en daar in de deur gehamerd zijn en trekt het aan. ’t Is haar veel te kort. En alleen op de plaats waar een ceintuur had behoren te zitten, zie je nog iets van de oorspronkelijke, donkerbruine kleur van het verschoten jasje. Haar zwarte haar, dat van nature krult en waarin

in plaats van een strik een stukje van een oude schoenveter geknoopt is, hangt slordig om haar hoofd.

„Neem je de tweelingen even mee?”

Mientje's gezicht betreft.

„Ze treuzelen altijd zo,” zegt ze dan.

„Och, ze zijn ook nog maar klein,” vergoelijkt hun moeder.

„En ze hebben toch al zo weinig. Misschien geeft de juffrouw hun een snoepje.”

Ja, dat is waar. Die juffrouw bij Nieuwland is altijd erg vriendelijk. Maar nu ze zonder geld komt! . . .

„Nou, goed dan,” zegt ze. „Zijn ze in ons Hofje?”

„Ik denk het wel. Kijk maar 's.”

Mientje loopt de kamer uit, het portaalje in, schiet daar in haar klompen en gaat naar buiten. En dan staat ze in de Elzenhof. Ja, zo heet het buurtje waar Mientje woont.

Als je die naam hoort, denk je natuurlijk, dat het een echt aardig, gezellig hofje is. Een grasveldje in het midden. Een grasveld met zo'n genoeglijke, ouderwetse pomp. En een lantaarn. Mooie elzen er omheen. Dan een straatje van nette, gele stenen. En daar rondom de kleine, vriendelijke huisjes met hun onder- en bovenduren, hun geraniums en fuchsia's en vlijtige liesjes in de vensterbanken. En voor een heel enkel raam, midden tussen al die bloeiende planten in, een dikke, spinnende poes.

Maar zo ziet de Elzenhof er helemaal niet uit. O, heden nee. Het is één van de armoedigste buurtjes uit de hele stad, misschien wel het aller-armoedigste.

Nou ja, zoals nu in het schemeruur, dan lijkt het nog wat. Je kunt natuurlijk wel zien, dat er geen enkele boom en dus ook niet één els staat. Maar niet hoe oud en vervallen de huisjes stuk voor stuk zijn. En je kunt nu ook niet zomaar lezen wat er op de witte borden, die naast de deuren van sommige van die woninkjes gespijkerd zijn, staat.

Op het huisje, waarin Mientje woont, prijkt ook zo'n bord. „Onbewoonbaar verklaarde woning”. Dat staat er op. Maar het zit er al zo lang. Mientje denkt er al nooit meer over. Dat plankje, dat hoort er nu eenmaal bij.

Ze ziet Jan en Wimpie nergens in de Elzenhof. Dan maar 's even verder kijken. In de Maria-Annahof. En de Wilgenhof. En de Jacobahof. Er liggen hier maar eventjes zes van die buurtjes achter elkaar. De namen, die ze dragen, zijn allemaal mooi genoeg. Maar voor de rest . . .

Vroeger zullen ze er toch misschien wel heel anders hebben uitgezien, denkt Mientje soms. Heel, heel lang geleden. Toen hebben er in hun hofje toch vast wel elzen gestaan. En in de Wilgenhof wilgen. Anders zouden ze natuurlijk nooit zo genoemd zijn. Ze probeert zich dat weleens voor te stellen als ze zo door de hofjes loopt.

Ah, daar zijn de jongens!

Ze zitten op hun gemak en in de grootste vrede, als was het een mooie dag midden in de zomer in plaats van een miezerige in 't laatst van October, bij een grote plas. Jan roert en slaat er beurtelings in met een kromme tak. Wimpie heeft een oud groenteblik en is bezig dat met z'n handjes vol te scheppen.

„Hé, viespukken, wil je wel eens dadelijk uitscheien met dat geknoei!” roept Mientje al van verre.

Janneman en Wimpie kijken even op als ze Mientje's boze stem horen. Maar dan gaan ze, als had ze niets gezegd, rustig verder met hun mooie spel.

Mientje is intussen vlakbij gekomen. Ze grist het blik uit de plas en slingert het weg.

„Hoe kom je daar aan?” moppert ze. „Zeker weer uit een vuilnisemmer gehaald, hè? Dat mag niet van moeder. Dat weet je best.”

Wimpie kijkt haar woedend aan. Dat is toch zeker geen werk,

z'n mooie emmertje, waar hij net zo blij mee was, zomaar weg te smijten.

Maar erg wel ter tale is hij niet. En nog voordat hij woorden heeft kunnen vinden om z'n verontwaardiging daarmee te luchten, trekt Mientje hem aan z'n arm en zegt: „Vooruit, schiet op! Alle twee. Jullie mogen mee naar de bakker.”

Wimpie's gezicht verandert op slag. Hij krabbelt meteen overeind. Jan is al opgestaan. Mee naar de bakker! Is me dat ook even een buitenkansje! Dat betekent immers heel misschien een koekje of een snoepje! . . .

Blij komen ze naar Mientje toe. In allebei haar handen verdwijnt een groezelig knuistje.

Klein moedertje als ze is, voelt Mientje zich meteen weer verdederd en bromt niet langer. Eensgezind lopen ze door de Hofjes terug.

Ze gaan nog even bij huis aan.

„k Heb ze, moeder! We gaan nu maar meteen, hoor!” roept Mientje in 't portaalje.

Moeder Derksen komt naar de voordeur.

„Ja, best! Voorzichtig zijn bij 't water, hè? En goed op de auto's letten, hoor!”

„Ja, moeder.” In koor.

Hun moeder kijkt hen nog even na.

Dan verdwijnen ze in de steeg, die naar de Voorstraat loopt.

Erg hard schieten ze niet op met z'n drietjes. Vooral niet als ze eenmaal op de Voorstraat lopen. En nog minder als ze die af, de brug over, op de Marktstreek komen. Daar is ook zo ontzettend veel te zien. Voor iedere winkel blijven de jongens staan. Alles vinden ze de moeite van het bekijken waard. En Janneman praat maar aan één stuk door. „Kijk 's, Mientje, wat een mooi paardje! Net echt!”

„Ja, prachtig!”

„O, en hier een hele grote spoortrein! Die kost duur!”

„Nou, reken maar!”

„Wimpie, als ik nou 's zo'n klein autootje had en jij zo'n vliegtuigje, wat zouden we dan fijn kunnen spelen samen, hè? Dan . . .”

Maar het begint Mientje zo langzamerhand te vervelen. Ze zijn zeker al een half uur onderweg.

Zo meteen heeft Nieuwland niet eens brood meer, denkt ze plotseling bezorgd.

„Nu moeten jullie opschieten, hoor!” zegt ze dan opeens boos door haar angst, dat ze straks nog met lege handen voor moeder zullen staan. „We komen zo veel te laat thuis.”

Meteen is er een vriendelijke stem aan haar oor, die zachtjes zegt: „Niet al te erg brommen, Mien.”

Met een kleur als vuur kijkt Mientje op en ziet recht in de lachende ogen van een jong meisje. Dat knipoogt even tegen

haar en loopt dan weer verder met een oudere dame, bij wie ze doorgestoken heeft.

Met een paar verheerlijkte ogen kijkt Mientje haar na. „Dat is onze juf!” vertelt ze dan aan haar broertjes. „Juffrouw Beets.”

En als de jongens, die heel wat meer aandacht hebben voor de étalages dan voor die vreemde juffrouw, haar geen antwoord geven en elkaar alweer vol bewondering op andere mooie dingen wijzen, ter verduidelijking: „Van de club.”

„O,” komt Jan dan zonder enige belangstelling. Wimpie zegt helemaal niets.

Mientje haalt haar schouders op. Die jongens! Nou! . . . Dan rekt ze haar hals uit om te zien of ze juffrouw Beets nog kan ontdekken. Maar die is al spoorloos. Er lopen hier ook zoveel mensen.

Even voelt ze zich echt teleurgesteld. Maar dan troost ze zich met de gedachte: morgen zie ik juf lekker toch weer. Morgen is het Woensdag. Fijn!

Hoofdstuk 2

MIENTJE MAG JUF HELPEN

Om halfzes worden de meisjes van twaalf tot vijftien jaar uit de Hofjes in het clubgebouwtje van de vereniging voor evangelisatie verwacht. Dat lokaaltje vind je in de Wilgenhof. Het is namelijk heel gewoon één van de bouwvallige huisjes daar. Het draagt met een heel stel andere samen één dak.

Van buiten zie je er dan ook niet veel bijzonders aan. Of het moesten de nieuwe, hagelwitte gordijnen zijn, die voor de in zes ruitjes onderverdeelde ramen hangen. Maar verder, nee.

Ja, iedere Woensdag hebben die meisjes daar van halfzes tot zeven uur club. In September is dat begonnen. Voor het eerst.

Nu is het weer Woensdag. En op deze middag staat Mientje Derksen tegen vijven al aan 't eind van de steeg op de Voorstraat naar juffrouw Beets uit te kijken. Op de beurt af mogen de meisjes van de club juf helpen alles in orde te maken. De Bijbeltjes uitdelen en de liederenboekjes en zo. Als ze tenminste op tijd zijn. Anders neemt juf een ander natuurlijk. Nogal wiedes.

Lieske Plug, die naast Mientje zit, heeft het de vorige week mogen doen. Nu heeft juf het haar beloofd. Ze heeft er zo'n zin in. Daarom staat ze hier ook al zo vroeg op haar te wachten. Lieske heeft haar verteld hoe leuk dat ogenblikje met juf samen was. Hoe gezellig juf met haar gepraat heeft.

Lieske vindt het ook zo fijn op de club. De meeste andere

kinderen gaan er alleen naar toe, omdat juf gezegd heeft dat, als ze geregeld komen, ze ook op het Kerstfeest genodigd zullen worden en daar dan een kadootje zullen krijgen. En voor een feest en een presentje doen ze heel wat, de Hofjeskinderen. Maar Alie Prinsen zei laatst nog: „Als ik m'n kadootje binnen heb, zien ze me de hele winter niet weer, hoor! Denk je, dat ik me daar dan nog langer elke week anderhalf uur lang ga zitten vervelen? Handwerken, daar kan ik toch geen klap van. En van al de verhalen, die dat mens vertelt, geloof ik er niet één. Nee, hoor, mij niet gezien.”

Gemeen vindt Mientje dat. Echt gemeen! Eigenlijk zou ze het wel aan juf willen vertellen. Maar ze doet het toch maar niet. Klikken is lelijk. Dat weet ze best. En die verhalen! Die verhalen uit de Bijbel! Nou, zij gelooft ze allemaal. Ze wil er wel aldoor meer horen. Juf zal je zeker wat voorliegen. Niks, hoor!

Ze is nu alweer benieuwd naar wat juf straks vertellen gaat. En dan vanavond, als vader en Grietje weg zijn en de kleintjes slapen, vertelt zij alles weer aan moeder. Fijn! Henk luistert ook altijd stiekem mee. Dat heeft ze allang in de gaten. Maar ze laat het niet merken. Ze zal wel oppassen. Zo wijs is ze wel. Hij wil het natuurlijk niet half weten en doet altijd net of hij leest of knutselt. Maar ondertussen! . . .

Voor de zoveelste keer tuurt ze in de richting van de brug. Komt juf er nu nogal niet aan? . . . Anders is ze meestal zo vroeg. Wat duurt wachten toch altijd akelig lang.

Ze zal 's een eindje de andere kant oplopen. Tot voorbij de fabriek van Boes. En intussen zal ze helemaal niet omkijken. Ja, dat doet ze. Misschien, als ze dan teruggaat, dat juf dan . . . Ze houdt het vol. Ze draait zich geen enkele keer om, die kleine Mientje Derksen, die je eerder voor tien dan voor twaalf jaar zou verslijten. Maar als ze aan 't eind van de fabriek gekomen is, houdt ze het ook geen ogenblik langer

meer uit. Met een ruk keert ze zich om. Zou juf nu . . . ?

Ze kijkt en kijkt! . . . Maar er is nog niets van juf te ontdekken. Zou juf nu toch misschien intussen net de steeg ingegaan zijn? Het kan bijna niet, maar . . .

Vlug loopt ze terug. En dan, plotseling, daar ziet ze juf tussen een heleboel andere mensen in op de brug.

Mientje wordt zo blij. Ze krijgt er een kleur van. En nu zou ze juf zo wel tegemoet willen vliegen. Zal ze? . . . Maar neen, dat durft ze toch niet goed. Als één van de andere meisjes het ziet! . . . Of als juf het eens mal vindt. Hoewel . . ., juffrouw Beets! . . .

En dan is juf al bij haar ook.

„Dag, Mien!” groet ze vriendelijk. „Ga je alvast mee naar 't lokaaltje?”

Mientje vergeet gewoon te groeten, zo ijverig knikt ze „ja” op jufs vraag.

Naast elkaar lopen ze de steeg in. Maar dan zegt juf opeens: „Geef me toch een arm, Mientje! Dat loopt veel gezelliger!” Nu wordt Mientje rood tot achter haar oren.

Dat . . ., dat heeft nog nooit een juf of een meester tegen haar gezegd. De juffen en meesters van school zijn bijna allemaal een beetje vies van de kinderen uit de Hofjes. Dat weet ze maar al te goed. Ze zeggen het niet. Kun je net denken. Maar je voelt het wel. En nu juist juffrouw Beets, van wie ze . . ., ja, van wie ze zoveel houdt . . .

Toch aarzelt ze nog. Maar dan pakt juf haar hand en trekt 'm zelf door haar arm.

„Zo,” zegt ze dan enkel en geeft Mientje's hand een zacht drukje. Maar dat ene woordje en die enkele hartelijke beweging maken Mientje zo wonderlijk warm van binnen. Er schiet opeens een brok in haar keel ook. En ze moet flink omhoog kijken en haar ogen wijd opensperren om de tranen, die er in willen springen, terug te houden.

Fijn dat Mientje op me wachtte, denkt juffrouw Beets intussen. 't Is misschien wel wat kinderachtig van haar, maar ze is altijd een heel klein beetje bang als ze alleen in deze steeg loopt. Dat komt nog steeds van die eerste keer.

Toen liep er, een eindje voor haar uit, een man. Bepaald een arbeider van de meelfabriek hier in de buurt. Z'n werkpak was zo wit-bestoven tenminste. Ze had helemaal geen angst voor hem gehad. Waarom zou ze ook. In de Hofjes moest wel niet al te best publiek wonen, maar zo'n gewone fabrieksarbeider . . . Nee. Ze had het eerder een veilig dan een angstig idee gevonden, dat ze daar niet alleen liep. Maar toen ze hem bijna had ingehaald, had hij zich plotseling omgedraaid en, z'n vuisten dreigend naar haar opgeheven, voor haar gestaan. Bepaald om zich te verweren had ze naderhand gedacht. Want zodra hij zag, dat zij een heel onschuldig juffertje was, had hij ze weer laten zakken. Maar intussen had zij de schrik al te pakken gehad. En die wilde er nog maar steeds niet helemaal uit, hoe ze er ook tegen vocht.

Erg goed bekend stonden de Hofjes niet. En hoe langer ze hier werkte, hoe beter ze begreep, dat daar alle reden voor was. Maar zij mocht niet bang zijn. Ze ging hier toch niet zomaar naar toe, rockeloos, zonder dat ze hier iets te maken had. Ze wilde immers juist hierdoor de Here dienen. Anderen, kinderen, die niet wisten dat Hij gezegd had: „Laat de kinderzens tot Mij komen,” van Hem vertellen . . . Maar ja, die man . . .

„'k Had m'n vuisten al klaar,” had hij gezegd. Nu, dat was een overbodige uitleg geweest. Dat had ze maar al te goed gezien. „Als ik geweten had, dat u het was. Maar er woont hier raar volk. Dat kan ik u verzekeren. 'k Zou maar gauw teruggaan als ik u was, juffrouw. U heeft hier niets te maken.”

„Ik heb hier wel wat te maken,” had ze toen verteld. „Ik moet naar het clublokaaltje.”

„Het clublokaaltje?” had de man verwonderd herhaald.
„Maar er is hier geen clublokaaltje. Nergens. Dan bent u verkeerd. Beslist.”

Maar ze was niet verkeerd. Het clubgebouwtje was er wel degelijk. Wat was de commissie voor evangelisatie niet blij geweest, toen ze één van de verwaarloosde woningen in de Wilgenhof had kunnen kopen. En wat hadden ze hun best gedaan met elkaar om er wat van te maken. 't Mocht niet veel geld kosten en 't moest toch een gezellig lokaaltje worden.

Eerst hadden ze het huisje met elkaar uitgemest. Ja, een beter woord was er heus niet voor te vinden. Zo'n smeerboel als het daar geweest was! . . . Verschrikkelijk! . . . Enfin, nu hadden ze tenminste eer van hun werk gehad. Je kon in ieder geval zien, dat er gewerkt was. Geveegd, geschrobd, geboend, gesopt als ze hadden. Een paar clubleiders hadden de bedsteden er uitgebroken. Daar was het een stuk ruimer van geworden. Toen een kwastje helderblauwe verf, een paar nette, witte gordijntjes, wat aardige platen aan de wand. Matten op de vloer, een lange tafel, wat stoelen, een kast, een kapstok. Alles met elkaar is het een heel eenvoudig, maar fris en gezellig lokaaltje geworden, waar ze heel blij mee zijn.

Ze zijn intussen bij het gebouwtje gekomen.

Juffrouw Beets grabbelt de sleutel uit haar tas en maakt de deur open. Ze knipt meteen het licht aan ook.

„Zo, Mien, nu maar gauw je mantel uit en dan helpen, meid!”

„Ja, juf.”

In een ommezien heeft Mientje haar jasje aan één van de knoppen van de kapstok gehangen. Juf heeft de kast nog niet eens open als zij alweer bij haar staat.

„Jij kunt vlug, zeg!”

Mientje lacht maar 's.

„Waren dat broertjes van je, Mientje, gister?” informeert juf dan.

„Ja, juf. Tweelingen zijn het.”

„Dat dacht ik al. Leuk, niet, om tweelingbroertjes te hebben. Hoe heten ze?”

„Jan en Wimpie.”

Juf heeft de kast intussen opengemaakt, pakt er een stapeltje liederenboekjes uit en geeft ze aan Mientje.

„Leg er op ieders plaats maar één. Je bent er goed voorzichtig mee, hè?”

„Ja, juf.” Mientje is al bezig.

„Dan mag je, als je er mee klaar bent, zelf de Bijbels pakken en die er bij leggen.”

Juf trekt nu ook haar mantel uit.

„Met hoeveel zijn jullie thuis?” vraagt ze intussen.

„Met z'n tienen, juf.”

„Asjeblieft! Dat kan helpen, zeg! Tien kinderen?”

„Nee, met vader en moeder er bij. Acht kinderen.”

„Dat is evengoed nog een heleboel,” vindt juf. „Ik heb alleen maar één broer en één zuster. Het lijkt me best gezellig met zo'n heel stel.”

„Och, gezellig,” zegt Mientje. En dan zwijgt ze. Een heel enkel keertje, als vader 's een goede week heeft gehad of zo, dan is 't werkelijk wel gezellig. Maar als er te weinig eten is . . . En dat gebeurt nogal eens. Nou, dan is het me soms een geruzie . . . Maar ja, daar begrijpt juf natuurlijk toch niks van. En zij zou trouwens ook weer niet graag één van haar broertjes of zusjes willen missen als het er op aankomt. Grietje kan echt gemeen doen. En Kees zit altijd tegen haar te snauwen. Maar toch, missen . . . Nee. Ze horen nu eenmaal bij elkaar. Juf is intussen bezig met de handwerkdoosjes.

„Vertel 's hoe ze allemaal heten en hoe oud ze zijn,” zegt ze. Dat wil Mientje best.

„De oudste heet Grietje. Maar zo mogen we haar niet meer noemen. Ze wil Greet heten. En dat moeten we zeggen ook. Anders geeft ze ons gewoon geen antwoord. Poeh, zo'n opschepster!”

Juf lacht. Zo schamper als dat er ook uitkomt bij die kleine Mien.

„Hoe oud is ze?”

„Vijftien. Ze gaat altijd met m'n vader op stap.”

„O. En wie volgt dan?”

„Henk.” Mientje zet opeens een heel ander gezicht. „Die is dertien,” vertelt ze dan. „Dat is een echte jongen! Nou! Hij doet alles voor m'n moeder. „Als ik eerst maar van school ben. Dan krijg je 't beter, moeder,” zegt hij altijd. „Ik wil bij

een baas. Een vak leren. En dan krijg je al de centen die ik verdien." Nou, en dat doet hij ook, hoor! Daar kunt u van op aan. Nou probeert hij ook al altijd wat te verdienen. Hij brengt wel 's bloemen weg voor de bloemist hier op de Voorstraat. En hij gaat wel 's naar 't station en dan vraagt hij of hij koffers of pakjes mag dragen."

Juf luistert vol belangstelling.

„Wat lijkt me dat een aardige jongen," zegt ze, als Mientje ten slotte over haar lievelingsbroer zwijgt. „En volg jij dan?" Mientje knikt.

„Wij verschillen precies een jaar, ik en Henk. En dan komt Kees. Die is tien. Nou, daar heeft m'n moeder wat mee te stellen. Hij is altijd even brutaal en narrig. En maar plagen en sarren. Hij is ook al eens van school weggestuurd."

„Dat is lang niet mooi," vindt juf.

„Nee, dat is 't zeker niet," komt Mientje grotelijksachtig.

„Voorals Trijnie moet hij altijd hebben. Die stumperd. Maar als moeder dat merkt, nou, dan krijgt hij! Want Trijnie is niet helemaal goed bij haar verstand. Nou, en . . ."

„Och, wat zielig!" leeft juf mee. „Voor zo'n kindje moet iedereen juist extra lief zijn, vind je ook niet?"

„Nou, natuurlijk. Dat zegt m'n moeder ook altijd. En dat zijn we ook allemaal. Alleen Kees niet. Moeder zegt weleens: „Je komt nog 's in een tuchtschool terecht als je zo doorgaat." Maar dat kan 'm allemaal niks schelen."

Ze zijn intussen allang klaar met alles, zitten nu even gezellig tegenover elkaar aan de tafel.

„Vreeslijk!" vindt juf. „Volgt Trijnie op hem?"

Mientje knikt weer.

„Ja, ze is zes. En dan komen de tweelingen. Die zijn vier. En dan Anneke nog. Die is pas één geweest. Die is zo lief."

„Dat geloof ik," lacht juf. „Die kleintjes zijn altijd zo schattig, hè?" Maar ze denkt: met z'n tienden in één van deze één-

kamerswoningen! Hoe bestaat het?! En wat zou zo'n kind haar vader doen?

Ze wil het haar nu niet vragen. Het lijkt zo uithoorderig. Maar ze moet dit gezin 's gauw opzoeken. Misschien kunnen ze er iets voor doen. Die kleine Mientje heeft ze van de eerste clubavond af zo'n aardig kind gevonden. Luisteren als ze dadelijk deed. Lieske Plug trouwens ook. Ze heeft soms net een gevoel alsof ze alleen voor die twee vertelt. De anderen kunnen dikwijls zo onoplettend zijn. En spotten. Verschrikkelijk gewoon.

Ze zucht onwillekeurig.

Gemakkelijk is dit werk niet. En ze voelt zich dikwijls nog zo jong.

Maar dan recht ze haar rug.

Zij heeft zich geen zorgen over de resultaten te maken. Zij hoeft alleen maar te zaaien. Maar dat moet ze dan ook zo goed doen, als ze het maar enigszins kan. Voorzichtig, behoedzaam, met liefde en geduld. En ze moet er vooral voor zorgen, dat ze steeds het goede zaad zaait.

Hoofdstuk 3

SAMEN MET MOEDER EN HENK

Als Mientje die avond thuiskomt, botst ze in het donkere portaaltje bijna tegen haar vader en Grietje op. Die willen er, net als iedere avond, juist samen op uittrekken.

„Vader, Griet,” groet ze.

„Zo, Mien!” lacht Derksen.

Maar Grietje zegt niets tegen haar. Ze doet alleen haastig de kamerdeur weer open en schreeuwt, haar hoofd om het hoekje, naar binnen: „Jongens, zet dadelijk allemaal je vroomste

gezicht. Daar komt onze Mien uit de club.” Het laatste met de nodige minachting.

Haar vader schatert het uit, als had Grietje net een kostelijke grap verteld. Maar haar moeder zegt, bozer dan Grietje dat van haar gewend is: „Hou jij je brutale mond dicht, hè en bemoei je met je eigen zaken! Pas op als je dat kind ook maar een strobreed in de weg legt!” Grietje heeft dit niet verwacht. Ze kijkt gewoon even betueterd. Maar lang duurt dat niet. Anders moest ze Grietje Derksen ook niet zijn. Dan zegt ze: „Ja, mevrouw! Goed, me-

vrouw! Uitstekend, mevrouw! Komt in orde, mevrouw!", maakt een bespottelijk-diepe buiging en het volgende ogenblik trekt ze de deur met een harde bons achter zich dicht. Mientje zucht gewoon van opluchting. Die Grietje ook altijd. Moeder schuift haar over het bruine tafelzeil een dik stuk brood toe.

„Hier, eet maar gauw op. 'k Heb de kap expres voor je bewaard.”

„Fijn!” Mientje zet haar jonge, sterke tanden gretig in de stevige korst.

„Lekker!” geniet ze even later.

Vrouw Derksen lacht naar haar en gaat intussen verder met het uitkleden van de tweelingen.

„Er is nog wat thee ook. Schenk je zelf maar even in.”

„Ja, moeder.” Mientje pakt meteen de theepot van de kachel.

„Is Kees er nog niet?” vraagt ze intussen, terwijl ze de kamer onderzoekend rondkijkt.

Moeder Derksen's gezicht betreft.

„Allang,” vertelt ze dan. „Hij kwam kletsnat thuis. Hij had er 's weer in gezeten. Kopje onder maar liefst. Ik heb 'm meteen maar in z'n bed gestopt.”

„Het is toch!” komt Mientje. „U had geen droog goed ook voor 'm natuurlijk.” Dit laatste met een zorgelijke blik naar de zolder, waaronder de lijntjes met het schamele wasgoed hangen.

„Nee,” schudt haar moeder. „'k Heb het dadelijk maar even uitgespoeld. 't Hangt er al bij.”

Mientje eet stil verder. Die Kees, daar is nu toch ook beslist altijd wat mee. Wat een verdriet of die jongen z'n moeder alle dagen niet aandoet! . . .

Aan de andere kant is 't fijn, dat hij nu alvast slaapt, bedenkt ze dan. Kan ze moeder straks meteen gaan vertellen als de kleintjes er in liggen.

Ze propt haar laatste hap in haar mond en vraagt: „Zal ik Trijnie maar nemen?”

„Graag.”

Maar Trijnie stribbelt tegen.

„Wil niet,” zegt ze.

Mientje kent dit. Ze gaat er niet op in.

„Mientje zal een versje voor je zingen, een heel mooi versje,” belooft ze enkel. En meteen begint ze:

— Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht,
Dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht.
En Hij wenst, dat ieder tot Zijn ere schijn',
Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn!

Trijnie is meteen stil. Van zingen houdt ze zo.

Vrouw Derksen kan de tweelingen, die daarnet nog vol grappen zaten, plotseling ook beter hanteren. Ze luisteren allemaal naar Mientje.

„Dat heb je zeker op de club geleerd,” veronderstelt moeder Derksen als Mientje ophoudt.

„Ja,” glundert Mientje. „Mooi is het, hè? Er zijn nog twee coupletten aan. Hoor maar.” En meteen zingt ze weer:

— Jezus zegt, dat Hij ieders kaarsje ziet,
Of het helder licht geeft, of ook bijna niet.
Hij ziet uit de hemel, of wij lichtjes zijn,
Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn!

Jezus zegt ons ook, dat 't zo donker is,
Overal op aarde zonde en droefenis.
Laat ons dan in 't duister held're lichtjes zijn,
Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn!

Als ze klaar is, zingt ze alle drie de versjes nog een keer en dan liggen de kleintjes intussen allemaal in bed. Samen met vrouw

Derksen ruimt Mientje vlug de boel wat op en dan kan 't vertellen gaan beginnen.

Ze kruipt vlak naast haar moeder, die Mien. En zo, haar arm door die van vrouw Derksen, begint ze: „'t Was vanmiddag zo prachtig, moeder! Van de discipelen van Jezus. Die twaalf mannen, die altijd bij Hem waren, weet u wel? Jezus had gezegd, dat zij alvast maar in het bootje moesten gaan en naar de andere kant varen. Van het meer dan. Want ze waren bij een groot meer, zie je. En de Here Jezus wou nog even alleen blijven om tot Zijn Vader te bidden. Zijn Vader, dat is God. Nou, de discipelen deden dat natuurlijk. 't Was al avond, maar mooi weer. Alles ging best in 't begin. Maar toen ze ongeveer midden op 't water waren, begon het opeens te stormen! Verschrikkelijk gewoon! Bang werden de discipelen niet direct. Verschillenden van hen waren vissers, voordat ze met Jezus het land doortrokken. Die hadden wel vaker zo'n onverwachte storm op het meer meegemaakt en wisten wel wat ze moesten doen. Maar deze keer werd het zo erg. Zoiets hadden ze nog nooit beleefd.

Ze waren op 't laatst ten einde raad en ze dachten: was de Here Jezus nu maar bij ons, zoals laatst. Dan zouden we niet bang zijn. Ook niet als Jezus sliep. Want dat was die andere keer gebeurd. Toen was het ook opeens zo'n noodweer geworden. Jezus was toen wel bij hen in de boot, maar Hij was zo moe, dat Hij sliep en ook maar door alle lawaai heen bleef slapen.

Toen hadden de discipelen Hem op 't laatst wakker gemaakt en doodsbenauwd geschreeuwd: „Here, geeft U er niet om dat wij vergaan?”

En weet je wat de Here Jezus toen deed?” Mientje ziet haar moeder vragend aan.

„Nou?” komt die.

„Hij ging staan en zei tegen de wind en de zee: „Zwijg, wees

stil." En het was stil. Dadelijk. Wat een groot wonder, hè?" Vrouw Derksen knikt.

En Mientje vertelt weer verder. Ze vertelt maar door. Van Jezus, Die over het water naar de discipelen toe kwam lopen. Van de angst van die grote mannen voor Hem, omdat ze meenden, dat ze een spook zagen. Van Petrus, die, toen hij hoorde dat het de Here was, zei: „Gebied mij tot U te komen op het water!"

Alles, alles.

„O, het was toch zo mooi!" zucht ze ten slotte. „En zo enig, moeder," laat ze er dan meteen op volgen. „Alles wat juf vertelde, konden we ook zien."

Henk, die tegenover hen aan de tafel is gaan zitten en met een stompje potlood op de achterkant van een mee naar huis gebrachte tekening bezig is een nieuwe te maken, verraadt opeens, dat hij ook heeft geluisterd.

„Hoe kan dat nou?" vraagt hij ongelovig. „Dat bestaat niet." Mientje lacht en geeft haar moeder stilletjes een knipoogje van verstandhouding. Wat verklapt die Henk zichzelf lekker, niet?

„En 't is toch waar," zegt ze dan. „Juf had zo'n ding met flanel er op. Een flanelbord noemen ze dat. En allemaal figuren. Ook van flanel. Van Jezus. En van de discipelen in de boot en zo. Gekleurd. Prachtig. En die drukte ze gewoon tegen dat bord aan. En dan bleven ze zitten ook. Net zo echt. En juf zei: „Nu kunnen wij de Here Jezus niet meer zien, maar Hij ziet ons nog net zo goed als vroeger de discipelen. Ons allemaal. Overal. Het komt er niet op aan waar we zijn en of het nu dag is of nacht. En zoals Hij toen dadelijk klaarstond om naar de discipelen te luisteren en hen te redden, zo wil Hij ook altijd naar ons horen en ons helpen." "

En in één adem laat ze er op volgen: „Dat gelooft u toch ook, hè, moeder?"

Moeder Derksen zucht bijna onmerkbaar. Kon ze het maar geloven. Even vast als haar kind. Maar . . .

Ze ontwijkt een rechtstreeks antwoord. Ze kijkt een ogenblik voor zich uit en dan zegt ze: „M'n grootmoeder, de moeder van mijn moeder, die was gelovig! Nou! Een lief mens! Zo graag als we daar naar toe gingen allemaal. Ze woonde in een tehuis voor oude vrouwtjes. Je weet wel, net zoiets als hier aan de Lange Voorst staat. Al die opoe-tjes hebben daar hun eigen kamertje met hun eigen bedoeninkje.

Het was er altijd opgeruimd en gezellig. Grootmoeder had een kanarie. Die kon zo fijn zingen. En de hele vensterbank stond geregeld vol bloemen. En er hing zo'n rekje met allemaal kleine, koperen spulletjes er op. Een stoofje en een kitje en een paar klompjes. Weet ik het allemaal! En glimmen dat al die dingetjes altijd deden. Ik vond het even mooi als goud. En o, er was nog veel meer dat we prachtig vonden.”

Vrouw Derksen wacht even. Dan gaat ze verder: „Maar weet je, waar ik toch altijd weer het meest naar kijken moest?”

„Nou?” Mientje kijkt haar moeder de woorden bijna uit de mond.

„Naar een plaat. Een heel grote, zwart-witte plaat in een zwarte lijst. Ik vond 'm mooi en ik was er een beetje bang voor tegelijk. „De brede en de smalle weg” stond er boven.” Moeder Derksen zwijgt weer een ogenblik.

„Wat betekende dat, moeder?” vraagt Mientje dan dadelijk. Haar moeder kijkt haar even aan. Dan zegt ze: „Grootmoeder vertelde ons, dat die wegen de weg naar de hel en die naar de hemel voorstelden. De brede weg ging naar de hel en de smalle naar de hemel.”

„Wat was er op die wegen te zien?” wil Henk, die allang niet meer tekent en ook met alle aandacht naar z'n moeder geluisterd heeft, nu weten.

„Tja, hoe zal ik jullie dat nu zeggen,” komt vrouw Derksen.

En dan: „Nou, op die brede weg leek alles vrolijk en gezellig. De poort er naar toe was wijd en licht. En o ja, met grote letters stond er „Welkom” boven. En je zag er heel veel mensen op. Veel meer dan op die andere weg. De meesten liepen. Maar er waren er ook die deftig op een paard reden. En aan de kant stonden café's en danslokalen, waar alles even fleurig en royaal leek toe te gaan. Maar als je beter oplette, zag je bijvoorbeeld, hoe tussen al die vrolijke mensen een bedelaar met z'n pet in z'n hand achter een rijke, deftige meneer aan liep. En dat die meneer niet eens naar hem omkeek, laat staan hem iets gaf. En helemaal bovenaan die weg, aan 't eind er van, zag je een groot vuur. Verschrikkelijk. Dat vond ik altijd weer even eng. En toch moest ik er ook steeds weer naar kijken. Dat stelde de hel voor, zei grootmoeder. Daar liep die brede weg op uit, weet je.”

Weer zwijgt ze. Maar Henk gunt haar geen rust.

„En die smalle?” vraagt hij dadelijk. „Wat zag je daarop?”

„Die smalle?” herhaalt z'n moeder als in gedachten. „Die smalle?”

„Ja.” Henk zegt het wat ongeduldig. Waarom vertelt moeder nu ook niet gewoon door. Hij is net zo nieuwsgierig. Hij kan ook niet weten, dat vrouw Derksen even het heerlijke gevoel heeft, dat ze zelf weer kind is en bij haar grootmoeder in het knusse kamertje zit en . . .

Maar dan gaat ze alweer verder: „Daar kon je enkel op komen door een nauw, donker poortje. Een heel smal weggetje was het. Een paadje zou je het eigenlijk beter kunnen noemen. En het klom ook erg. De mensen konden er niet vlug en gemakkelijk bij op komen. En ze moesten heel voorzichtig lopen om er op te blijven. En soms dreigde er gevaar. Ergens zag je bijvoorbeeld opeens een leeuw op iemand afstormen. Misschien dat er daarom veel minder mensen op die weg te

zien waren dan op die brede. Een mens heeft het nu eenmaal liever gemakkelijk dan moeilijk.”

De kinderen knikken beiden hevig. Ja, dat is waar. Zij ook. „Maar de mensen, die op die smalle weg liepen, hielpen elkaar,” gaat hun moeder intussen verder. „Ze gaven elkaar te eten en te drinken. Ja. En halverwegen ongeveer, daar stond een kruis, waaraan een man hing.”

„Wat gek!” onderbreekt Henk nu vrouw Derksen.

„Helemaal niet gek,” komt Mientje dadelijk verontwaardigd.

„Dat is natuurlijk de Here Jezus, Die voor onze zonden aan het kruis gestorven is.”

Moeder Derksen knikt.

„Dat zei grootmoeder ook.”

Mientje glundert triomfantelijk naar Henk. Haar ogen zeggen: „Zie je wel, dat ik het goed wist? En dat het helemaal niet raar is?”

„Daar voorbij werd de weg nog smaller,” vertelt haar moeder ondertussen alweer. „Maar aan het eind er van stond diezelfde man. Jezus. En achter Hem was een prachtige stad met huizen en paleizen, die wel van . . . ja, van licht gemaakt leken. Zo mooi! „Dat is de hemel,” zei grootmoeder dan.

„En daar kun je nooit anders komen dan langs dat kruis.””

„Raar, hoor!” vindt Henk weer. „Daar begrijp ik nou net niks van. Eerst hangt die Man daar aan dat kruis. En even later zie je Hem daar voor die . . ., die hemelpoort zullen we maar zeggen. Dat bestaat toch zeker niet.” Een beetje geërgerd en teleurgesteld tegelijk keert hij zich af, pakt z'n potloodstompje en begint weer te tekenen.

Maar Mientje zit intussen druk te knikken. Ze kan nauwelijks wachten tot Henk uitgepraat is. En zodra hij zwijgt, zegt ze dan ook, heel overtuigd: „Dat kan best.” En dan probeert ze haar broertje dit voor hem zo moeilijke probleem uit te leggen. „Jezus is later wel begraven, maar ook weer opgestaan

en toen naar de hemel gegaan. En daar maakt Hij voor alle mensen, die in Hem geloven, een plekje klaar. Eerlijk.” Maar Henk wijst met een veelbetekenend gebaar naar z'n voorhoofd. „Denk je dat ik dat geloof?” vraagt hij dan. „En 't is toch zo,” houdt Mientje vol. „Juf heeft het zelf verteld. En denk je dat die liegt? Niks, hoor!” Henk verwaardigt zich niet eens meer om haar antwoord te geven. Hij tekent door, als had z'n zusje niets gezegd. Dan haalt Mientje haar schouders op. Als die vent het dan niet geloven wil, moet hij het laten. Zij gelooft het lekker wel. Alles wat juf uit de Bijbel vertelt trouwens. Maar dit vooral. Juf heeft dit ook al zo vaak gezegd. Eigenlijk elke clubavond wel. Omdat dit het voornaamste is wat zij moeten leren, zegt juf dan. Daarom weet zij het natuurlijk ook al zo goed. In de Here Jezus moet je geloven. Geloven dat Hij voor al het kwaad dat je hebt gedaan — zonde, noemt juf dat — gestorven is. En dat God daarom helemaal niet boos meer op je is, al heb je ook nog zulke erge dingen gedaan. En dat je daarom ook bij Hem in de hemel mag komen later. O, het is toch allemaal zo mooi, zo mooi! . . .

Hoofdstuk 4

MIENTJE VAN PLOTSKE

Juf, Mientje van Plotske komt niet.”
Juffrouw Beets heeft net de deur van het lokaaltje in de Wilgenhof opengemaakt en nu dringen de meisjes van de club naar binnen. Ze kijkt Jansje Stam, die dit intussen tegen haar zegt, verwonderd aan. Mientje van Plotske? . . . Ze heeft op deze club twee meisjes die Mientje heten. Mientje Derksen en Mientje Visser. Maar geen Mientje van Plotske. „Mientje van Plotske?” vraagt ze daarom. „Maar wie is dat dan?”

Nu is het Jansje's beurt om verbaasd te kijken. Weet juf niet wie Mientje van Plotske is?

„Mientje Derksen natuurlijk,” komt ze dan.

„O, die,” zegt juf nu. „Maar jij zei: Mientje van Plotske.”

„Zo noemt iedereen haar toch zeker!” Het komt er bijna verontwaardigd uit bij Jansje. Die juf, die weet ook niks.

„Ja, dat zeggen we altijd,” vallen de andere meisjes haar nu bij.

„Maar waarom? Jullie schelden haar toch hoop ik niet uit?” Juf kijkt het kringetje een beetje argwanend rond.

„Dat zouden we niet durven, juf,” komt Roosje Bakker, één van de lastigste en brutaalste meisjes, nu spottend. „Schelden doen we nooit, hè, wat jullie?”

De meesten van haar kornuitjes gichelen vermaakt. Die Roosje! . . .

Maar dan vertelt Lieske Plug: „Haar vader noemt zichzelf

altijd Plotske, juf. Iedereen in de stad kent 'm. Hij staat vaak op de markt kunsten te maken en zo. En dan schreeuwt hij: „Komt toch kijken naar Plotske!” En hij speelt ook wel op een trekkharmonica. Juf heeft vast wel 's van 'm gehoord.” Natuurlijk heeft juffrouw Beets van Plotske gehoord. Wie in de stad heeft dat niet. Plotske, de straatmuzikant, de potsenmaker. De krachtpatser, die zich laat binden met ijzeren kettingen en toch altijd weer weet los te komen. En van wie er nog veel sterker staaltjes in omloop zijn. Maar wie zou nu ooit ook maar vermoed hebben, dat hij de vader is van die aardige Mientje Derksen?! Nee, alles wat ze gedacht heeft, maar dat! . . .

„En waarom komt Mientje niet?” informeert ze dan bij Jansje.

„Ze is ziek.”

„Erg?” Juf kijkt plotseling bezorgd.

„Weet ik het? Ze heeft koorts, geloof ik. En pijn in d'r keel. Ja, dat zei d'r moeder. We zijn buren, ziet u. En nu kwam buurvrouw vragen of ik het even tegen u wou zeggen. Dat wou Mientje per se. Nou, en dat heb ik gedaan, hè?”

Dat laatste komt er zo zelfvoldaan uit, dat juf lacht: „'t Is in orde, hoor! Je wordt bedankt voor je boodschap, Jansje. Waar woont Mientje precies?”

„Elzenhof zeuventien, juf.”

„Prachtig!” En juffrouw Beets denkt: 'k ga straks meteen even bij haar kijken. En vlak daarop, een beetje spijtig: jammer toch dat het leven zo vol en druk is, dat ik aan zoveel dingen, die ik zo graag zou willen doen, dikwijls zo weinig of helemaal niet toe kom. Dit gezin van Derksen had ik al veel eerder 's moeten opzoeken.

Haar horloge wijst precies kwart over zeven als juffrouw Beets in de slecht verlichte Elzenhof voor nummer zeventien

staat en tevergeefs de vervelozе deur afzoekt en aftast naar een bel. Ten slotte pakt ze de knop maar vast en maakt de deur open.

Voorzichtig, op een kiertje.

Dan roept ze: „Volk!”

Bepaald te bescheiden. In het huis van de familie Derksen schijnen ze haar tenminste niet te horen. Er komt in ieder geval niemand bij haar.

Dan duwt ze de deur toch maar wat verder open en roept weer, luider nu: „Volluk!”

En deze keer heeft ze meer succes. De kamerdeur gaat vrijwel ogenblikkelijk open en in het licht, dat nu plotseling in het zopas nog zo pikdonkere portaal valt, ziet ze een slanke, zo op het eerste gezicht heel jonge man staan. Is dit Plotske? . . . Het moet bijna wel. Voor een broer van Mientje is hij beslist weer te oud. Maar . . .

Ze voelt zich opeens een beetje verlegen worden. Ze heeft ook zoveel van deze man gehoord. En hij ziet er zo vreemd uit. Bijna griezelig. Blote, getatoueerde armen en benen, een wilde bos geel-blond haar. En hij draagt enkel een wit, tricot pakje. Natuurlijk om beter kunsten te kunnen maken.

Ze weet plotseling alleen maar zacht te zeggen: „Goedenavond.”

„Ook goeienavond,” krijgt ze dadelijk als weerwoord. Het klinkt werkelijk niet onvriendelijk.

En hierdoor opeens weer moediger — bovendien, ze heeft hier toch ten slotte een boodschap — begint ze: „Hier woont toch de familie Derksen?” En als de man knikt: „Ik ben juffrouw Beets. De juffrouw van de club, waar Mientje ook naar toe gaat. Mag ik wel even bij haar kijken? Eén van de andere meisjes vertelde me, dat ze ziek was.”

„Ja zeker mag u dat,” zegt de man direct joviaal. „Gaat u binnen, juffrouw.” Met een uitnodigend gebaar van één van

z'n gespierde armen laat hij haar voorgaan, de kamer in.
„Bezoek voor onze Mien!” kondigt hij intussen luid aan.
„De juffrouw van haar club.”

Een lang, mager meisje, met lelijk aangezette, vuurrode lippen en een paar te felle ogen in haar bleke gezichtje, dat voor een verweerd spiegeltje juist bezig is een mutsje zo zwierig mogelijk op haar goedkope permanent te zetten, draait zich met een ruk om, kijkt juffrouw Beets recht in haar ogen en herhaalt dan met grenzenloze minachting in haar schelle stem: „De juffrouw van haar club.”

Dat is Grietje, die Greet genoemd wil worden, begrijpt juffrouw Beets direct. De onverbloemde afkeer, die van het hele gezicht van het kind te lezen valt, geeft haar even een afschuwelijk onbehaaglijk gevoel. Ze zou het liefst zo willen weglopen. Dadelijk. Waaraan heeft ze die . . . , ja, die haat van dat meisje te danken? . . . Ze heeft haar toch nooit iets misdaan? Ze kent haar immers niet eens? Of . . . , of is het in de grond geen haat tegen haar, maar . . . , maar tegen God, van Wie zij Mientje vertelt en in Wie Mientje dadelijk zo heerlijk, echt kinderlijk is gaan geloven? . . .

In een moment flitsen al deze gedachten door haar hoofd. Maar net doen of ik niets gehoord heb, besluit ze dan. Ze kijkt niet langer naar het meisje, maar naar de tafel, waar, tussen een heel stel kinderen, dat bezig is zich uit te kleden, een nogal gezette vrouw staat en de kleinste helpt. Dat kan niemand anders dan Mientje's moeder zijn.

Een beetje bedremmeld ziet ze alles een ogenblik aan. 't Is bedtijd voor de meeste Derksentjes natuurlijk. Ze komt wel op een heel ongeschikt moment. Vervelend! Maar . . .

Dan stapt ze resoluut naar de vrouw toe. Ze geeft haar een hand en zegt vriendelijk: „Dag, juffrouw. U bent Mientje's moeder. Dat zie ik zo. Wat lijkt ze op u!”

En dan tegen de kinderen, die maar naar haar kijken, die haar eigenlijk staan aan te gapen, lachend: „Zo, jongelui.”

De kinderen groeten niet terug.

Vrouw Derksen heeft het kleintje vlug op haar arm genomen, duwt haar tweeling op zij, maakt een stoel vrij en geeft die aan juffrouw Beets.

„Gaat u even zitten, juffrouw,” zegt ze dan. En tegen haar kinderen, bozer dan ze dat eigenlijk meent: „Zeg 's netjes: Dag, juffrouw! Jullie staan daar allemaal of je nog niet tot tien kunt tellen.”

Een flauw, onverstaanbaar gemompel is nu het antwoord.

Een beetje aarzelend heeft juffrouw Beets de stoel intussen aangepakt.

„Ik wil u niet ophouden, hoor!” komt ze. „Ik begrijp best, dat ik op een erg ongelegen tijd kom. Maar ik wilde zo graag dadelijk heel eventjes bij Mientje kijken. Daarom ben ik hier direct na de club naar toe gekomen.”

Nu schiet Grietje plotseling op haar af.

„De juffrouw popelt natuurlijk van verlangen om bij onze lieve Miena op de slaapkamer toegelaten te worden,” zegt ze honing-zoet. „Een ogenblikje, juffrouw. Ik zal er u dadelijk even naar toe brengen. Misschien vindt u het wel aardig om meteen even de andere slaapkamers te zien.”

Juffrouw Beets is hier niet op verdacht. Ze begrijpt niet waar dit vreemde meisje naar toe wil met haar — dat voelt ze maar al te goed — niet gemeente vriendelijkheid. Daarom zegt ze niets, kijkt haar alleen maar een beetje verbouwereerd aan. Maar Grietje verwacht blijkbaar ook geen weerwoord.

„Ja, onze villa heeft vier slaapkamers,” komt ze alweer, net iets te lief. „Dat had u niet gedacht, hè?” Meteen rukt ze een paar bedsteedeuren open en wijst: „De slaapkamer van m'n ouders. Boven, ziet u wel? Beneden is die van m'n broers. En daar,” — dit achteloos, met een ordinair beringde vinger in

de richting van een tegen één van de zijanten, een eindje boven het voeteneinde aangebrachte krib — „o, ja, daar is nog een slaapvertrekje voor de baby. Dat heb ik daarnet vergeten mee te rekenen. Maar u begrijpt, als je zo'n geriefelijk en ruim huis hebt als wij, tel je zo'n kamertje meer of minder niet.” Dan trekt ze de deuren van de andere bedstee, die aanstaan, verder open en vertelt: „Deze bovenkamer delen anders m'n zusters Miena, Trijnie en ik. En in die daaronder slaapt de tweeling. Maar nu Miena ziek is, ben ik maar naar beneden verhuisd, ziet u. Dan heeft zij een beetje meer ruimte. Och, u moet rekenen, ik offer me graag op voor een ander.”

Juffrouw Beets weet geen woord terug te zeggen. Ze moet maar naar de schamele bedden kijken. In iedere bedstee één op gewone hoogte en één gelijk met de vloer. Vreeslijk dat tien mensen iedere nacht met z'n allen in zo'n kleine, ongezonde ruimte moeten slapen. Het moest gewoon niet mogen. Och, als er niet zo'n schreeuwende woningnood was, zouden deze krotten natuurlijk ook allang opgeruimd zijn. Ze staan toch zeker niet voor niets als „onbewoonbaar verklaard” gebrandmerkt . . . Is het eigenlijk niet heel begrijpelijk, dat een meisje als deze Grietje, die wat ouder wordt en wat meer gaat zien van wat er in de wereld te koop is, opstandig wordt en nu zo reageert? Als zij 's in dergelijke omstandigheden was groot geworden en moest leven?! . . .

Opeens moet ze aan haar eigen frisse slaapkamer thuis denken. En ze schaamt zich bijna. Kon ze maar wat voor deze stumperds doen. Ze zal . . .

Maar ze heeft nu geen tijd om daarover verder te denken. Ze is hier voor Mientje, die ziek is. En ze moet aan niets en niemand denken dan aan haar.

Mientje ligt intussen vanuit haar bedstee met een hoofd, rood van de koorts en een paar ogen, waarin de schrik om wat

Grietje daar allemaal op zo'n rare toon zegt toch de blijdschap om de komst van haar juf niet helemaal kan doven, maar naar haar te kijken.

Juffrouw Beets negeert Grietje. Ze pakt opeens haar stoel, neemt 'm mee naar de bedstee en zet 'm daar neer.

„Zo mag het toch wel even, hè?” zegt ze intussen tegen moeder Derksen.

„Natuurlijk, juffrouw.”

Dan neemt juf Mientje's hete handjes in de hare en hartelijk komt ze: „Dag, Mientje! Dag, kind! Dat jij nu toch zomaar ziek bent geworden.”

„Juf,” weet Mientje enkel te fluisteren.

Juffrouw Beets gaat bij haar zitten.

„Ik blijf nu maar eventjes, hoor,” zegt ze. „En ik kom met lege handen. Helemaal niet leuk. Maar ik wist natuurlijk niet, dat ik vanavond op ziekenbezoek zou gaan. Als het kan,

zie je me morgen weer en dan wat langer. En dan breng ik wat voor je mee ook, hoor! Goed?"

„Fijn, juf!"

„Je hebt keelpijn, zei Jansje. Is het erg?"

„'t Gaat wel, juf," komt Mientje dapper. „'t Is, geloof ik, al een klein beetje beter dan eerst."

Maar juf hoort wel aan haar stem hoe dik haar keel nog is.

„Wat zegt de dokter?" vraagt ze.

„We hebben nog geen dokter gehaald, juffrouw," vertelt vrouw Derksen, die het kleintje ondertussen in de krib heeft gelegd, nu.

„Dat kunnen we niet betalen." Dat is Grietje natuurlijk weer.

„Hou jij je mond," gebiedt haar moeder.

Maar Grietje is dat helemaal niet van plan. Zonder zich ook maar in het minst aan vrouw Derksen te storen, staat ze plotseling weer vlak voor juffrouw Beets. En lelijker nog dan alles wat ze tevoren gezegd heeft, komt ze, terwijl ze omhoog wijst: „Kan die man daarboven haar niet even beter maken? Die kan toch immers alles, zeggen jullie? Dan zou ik weer op m'n eigen plekje kunnen slapen. Offeren moet bij mij niet al te lang duren, zie je."

Achter zich hoort juffrouw Beets een luide schaterlach. Die kan van niemand anders dan van Plotske zijn. Hoe kan de man! . . .

Moeder Derksen reageert anders.

„Hou jij je brutale wafel toch dicht," zegt ze spinnijdig. „Al geloof je zelf niet, daarom heb je nog niet met een ander z'n geloof te spotten. Dat is ons altijd geleerd. En dat zeg ik jou. Eens en voorgoed. Begrepen, snotaap?"

Zelf is ze als stomgeslagen en hevig verontwaardigd tegelijk, juffrouw Beets. Dat zo'n meisje, een kind toch eigenlijk nog, zo verschrikkelijk durft te spotten, zo vol haat kan zijn, zo'n houding aanneemt?! . . .

Maar dan opeens voelt ze een innig medelijden met haar. Wat moet zo'n meisjeshart al niet allemaal hebben verwerkt om zo bitter te kunnen zijn. En even plotseling helemaal gekalmeerd, kijkt ze haar recht in haar ogen en rustig zegt ze: „Als je God bedoelt, Greet, ja, Die kan het. Die kan werkelijk alles. En Hij zal het ook doen als het goed voor Mientje is en wij er Hem om vragen. En dat zullen we, hè, Mien?” Ze wendt zich weer naar Mientje en kijkt niet langer naar Grietje om. En of het nu komt, omdat ze zich helemaal niet boos gemaakt heeft over haar gespot, of omdat ze haar Greet genoemd heeft, Grietje laat haar opeens met rust. „Kom, Plotske,” zegt ze alleen. „We gaan maar, hè?” „Ja,” zegt haar vader. „Dag, juffrouw. Dag, allemaal.” Een ogenblik later slaat de buitendeur dicht. Daarna is het even helemaal stil in de kamer. Dan praat juffrouw Beets nog even met Mientje en met haar moeder. Maar vijf minuten later gaat zij ook.

Hoofdstuk 5

ALLEMAAL VERRASSINGEN

Heel de volgende ochtend ligt Mientje naar haar juf uit te kijken. Juf heeft beloofd, dat ze vandaag terug zal komen en dan doet ze het ook. Reken daar maar op. Maar wanneer? . . .

Haar keel doet echt een beetje minder pijn dan gister. Juf heeft gezegd, dat moeder er een natte doek om moest doen en daar overheen een wollen. Dat hielp zo goed als je een dikke keel had. En moeder heeft het gedaan. Nou, 't heeft beslist geholpen. Dat zal ze straks dadelijk aan juf vertellen ook.

Hoort ze daar haar stap niet op het straatje? . . .

Ze luistert gespannen.

Nee, toch niet. Ze heeft zich vergist. Jammer.

Voor de zoveelste keer draait ze zich op haar andere zij. Hè, ze verveelt zich net zo. Had ze maar een mooi boek. Dan kon ze fijn een beetje lezen af en toe. Zou ze juf durven vragen of die er één voor haar heeft?

„Moeder, hoe laat is 't?” roept ze even later.

Vrouw Derksen kijkt op de wekker.

„Even over elven,” zegt ze. Meteen tilt ze het deksel van een pan, die op de kachel staat, prikt met een vork in de inhoud. De koollucht, die toch al zwaar in de kamer hangt, lijkt nog eens zo sterk te worden.

„Zou juf nog komen vanochtend?” Dat is Mientje weer.

„Ik weet het niet, kind. Reken nu maar, dat het morgen wordt. Zo'n mens heeft het ook druk, moet je denken.” Dat

dat schaap nu toch zo op die juffrouw van d'r gesteld is. Nou, 't leek een vriendelijk ding, dat moet ze toegeven.

„Ja, maar ze heeft het beloofd. En dan doet ze het ook,” weet Mientje heel zeker.

„Ze moet ook maar kunnen. Er kan toch altijd wat tussen komen.” Dit met ongeduldige uithalen aan 't eind van de zinnen. Vrouw Derksen moet nog zoveel doen. En dat kind doet niet anders dan over die juffrouw zeuren. De hele morgen zowat al.

Mientje zucht 's. Ja, dat is waar. Er kan maar zo wat tussen komen als je iets wilt. En bovendien, als ze het goed bedenkt, heeft juf gezegd: „Als het kan, zie je me morgen weer.” Maar o, wat hoopt ze, dat het zal kunnen.

En gelukkig, het kan. Er komt niets tussen. 's Middags tegen halfdrie, daar is juffrouw Beets. En wat heeft ze eigenlijk een prachtige tijd uitgekozen. Vader en Grietje zijn op stap. De tweeling speelt buiten. Anneke doet haar middagdutje. En de anderen zijn naar school. Juf treft het nu heel wat rustiger en beter dan gisteravond.

Mientje glundert.

En juffrouw Beets glundert op z'n minst even erg. Want deze keer komt ze niet met lege handen. Nee, lang niet. Met haar ene hand torst ze een grote, zware koffer. En in haar andere draagt ze heel voorzichtig een tas. Ze voelt zich, ja, ze voelt zich echt net een beetje of ze voor Sinterklaas mag spelen.

Gisteravond en vanmorgen heeft ze niet stil gezeten. Verschillende familieleden en vrienden heeft ze warm gemaakt voor de Derksentjes. De meesten hebben daarna hun kasten eens nagekeken en daarin nog het één en ander gevonden, dat ze eigenlijk best zouden kunnen missen en waarvan zij enthousiast heeft beweerd, dat moeder Derksen het stellig

nog zo heel goed zal kunnen gebruiken. Het resultaat van al die bezoekjes draagt ze nu bij zich in de koffer.

Ze zet 'm met een zucht van verlichting en een „hè, hè, is me dat sjouwen!” naast de deur neer en gaat dan met de tas naar Mientje.

Wel een beetje nieuwsgierig heeft die toegekeken.

Wat moet die grote koffer nu toch? . . . Zou juf op reis gaan? . . . En die tas? . . . Zou daarin misschien . . .?

Juffrouw Beets heeft de tas intussen bij Mientje op bed gezet. „Zo, Mien,” lacht ze. „Daar ben ik dan alweer. Hoe gaat het nu? Een klein beetje beter dan gister?”

En als Mientje blij knikt: „Fijn, dan gaan we 's gauw samen kijken wat er in die tas zit, zeg!”

Terwijl juf het koord, dat 'm van boven dichtgetrokken houdt, losmaakt, komt Mientje een beetje overeind. Dan haalt juf de eerste verrassing te voorschijn. Een zak vol mooi opgepoetste appels.

„Kom 's gauw kijken, moeder! Appels! Heerlijk!” juicht Mientje met haar nog schorre stem.

Vrouw Derksen staat al naast de bedstee.

„Die zien er fijn uit!” waardeert ze.

Juf lacht. „Die krijg je van mij.”

„Dank u wel, juf!” Mientje wil haar hand pakken, maar ze moet zich tevreden stellen met een dankbaar drukje tegen jufs arm. Jufs handen zijn alweer in de tas verdwenen en toveren de tweede verrassing er uit. Een zak vol sinaasappels.

„Van m'n grootmoeder.”

„En die kent me niet eens,” komt Mientje, stom-verbaasd dat iemand, die haar nooit gezien heeft zelfs, zomaar zoiets duurs en lekkers aan haar geeft.

„'t Is veel te erg,” vindt haar moeder.

„Oma woont bij ons in huis,” zegt juffrouw Beets nu. „En toen ik vertelde, dat jij ziek was, kreeg ze zo'n medelijden

met je, Mientje, dat ze me dadelijk vroeg sinaasappels voor je te willen kopen.”

„Wat aardig!” komen vrouw Derksen en Mientje nu tegelijk. Juffrouw Beets lacht alweer. Het is toch maar een heerlijk werk een ander blij te mogen maken, vindt ze. Haar handen duiken ondertussen voor de derde keer in de tas.

„En dit heeft m'n moeder voor je gekookt.” Heel voorzichtig zet ze een pannetje voor Mientje neer, licht dan meteen het deksel op ook.

Meer dan nieuwsgierig buigen vrouw Derksen en Mientje zich er overheen. Een heerlijke geur komt hun tegemoet. „Soep!” Moeder Derksen begint bijna te watertanden. Ze ziet zich opeens terug in een dienst, waar ze het zo best had. Waar de mevrouw altijd zelf kookte en het zo heel lekker kon. Och, die goede, oude tijd! . . .

„En heeft uw moeder die nou expres voor mij gekookt?” Mientje kan er gewoon niet bij.

„Expres voor jou, hoor! En ik moest er bij zeggen, dat, als je ze lekker vond, je Zaterdag weer wat kreeg. Dan kookt moeder toch weer soep voor ons.”

Mientje heeft geen woorden meer. Maar haar grote, bruine ogen zeggen genoeg. Dat je zo blij kunt wezen. Dat er mensen bestaan, mensen die je niet eens kennen, die zo lief en goed voor je zijn.

Terwijl haar moeder het pannetje wegneemt, gaat Mientje weer liggen. Ze zucht van geluk. Dat alles zo mooi en zo heerlijk kan zijn.

Juffrouw Beets loopt intussen naar de koffer, knielt er bij neer, maakt 'm een eindje open en haalt er een groot, dik boek uit te voorschijn. Dan pakt ze een stoel, zet die vlak voor de bedstee en zegt: „Nu ga ik je eerst het verhaal, dat ik gister op de club heb verteld, uit de kinderbijbel voorlezen. Dan kom je niet achter.”

„O, wat fijn!” Mientje verschuift 's en verschuift nog 's. Zo, nu ligt ze echt prettig en kan ze juf goed zien ook.

„Misschien wilt u dan ondertussen wel een bordje van die soep voor Mientje klaarmaken,” zegt die tegen vrouw Derksen. „Dat is goed voor d'r.” En tegen Mientje: „En als jij dat dan netjes hebt opgelepeld, Mien, gaan we met ons drietjes de koffer uitpakken.”

„De koffer? Zit daar . . .?” begint Mientje. Dan zwijgt ze plotseling en krijgt een kleur als vuur. Wat mag juf wel van haar denken. Ze heeft zeker nog niet genoeg gekregen. Zij . . .

Maar juf lacht geheimzinnig: „Ja, daar zit ook nog wat in. Maar niet voor jou alleen, hoor! Dat is voor jullie allemaal samen.”

Voor jullie allemaal samen. Vrouw Derksen en Mientje zijn beiden even nieuwsgierig, maar ze proberen het niet te laten merken. Alleen . . ., hoe prachtig Mientje de Bijbelse Geschiedenissen anders ook altijd vindt, ze luistert nu toch voor 't eerst minder goed dan gewoonlijk. Haar gedachten willen telkens weer naar die koffer gaan.

Maar eindelijk, eindelijk is het verhaal uit, de soep opgesmuld en daar ligt de koffer dan nu, open en wel, op de leeggemaakte tafel. En juf haalt er het een na het ander uit en komt er mee naar de bedstee om het Mientje en haar moeder, die nu op de stoel er voor zit, te laten zien. Een kinderjurkje. Een slip-over. Een jongensjasje. Een damesjurk. Een geruit rokje. Een meisjesjurk. Een overhemd. Ondergoed. Kousen, sokken. Er lijkt wel geen eind aan te komen.

Mientje is enthousiast. Ze vergeet dat ze ziek is en zit rechtop in bed. Vrouw Derksen vergeet het blijkbaar ook eventjes. Ze zegt er tenminste niets van. En Mientje, klein zorgenvrouwtje, met wie moeder altijd zoveel overlegt en die daar-

door precies weet wat er allemaal zo broodnodig is in hun groot, arm gezin, verdeelt intussen de buit al.

„Dat groene jurkje zal Trijnie prachtig passen, moeder! En dat jasje is net wat voor Kees, hè? En die slip-over voor Henk.” En dan tegen juffrouw Beets: „Met die slip-over zal Henk zo in z'n nopjes zijn! Hij heeft helemaal geen lekkere,

warme trui voor de winter. Die hij had, was niet veel meer, maar die is 'm bovendien te klein en die heeft Kees nu gekregen.”

„Ja,” knikt haar moeder ijverig, „alles komt reusachtig van pas, juffrouw! Maar die slip-over! Nou!”

Juffrouw Beets lacht blij.

„Kijk, en dit jurkje, zou dat nu niet net wat voor jou wezen, Mien?” Ze houdt een donkerbruin, wollen japonnetje, versierd met vergulde knoopjes, omhoog.

„Oóó,” zucht Mientje, „wat prachtig! Dat lijkt nog wel helemaal nieuw.”

„Is het ook,” vertelt juf nu. „Een moeder had het in 't voren gekocht voor haar dochtertje. Maar toen ze het haar later zou aantrekken, was dat meisje intussen zo gegroeid, dat het haar veel te kort was geworden.”

„Een bof voor mij,” grapt Mientje. Maar dan: „Wou ze dat nu zomaar missen en die mevrouw ook?! Zo'n mooie, gloednieuwe jurk?!”

„Ja zeker. Zusjes heeft dat meisje niet. En nu ben jij er immers fijn mee geholpen.”

„Nou, en of! U moet die mevrouw, en haar dochtertje ook, maar heel erg bedanken van me. En zeggen, dat ik er heel goed op zal passen.”

„Komt in orde, hoor!” belooft juf.

Als ten slotte de hele koffer leeg is, hebben de Derksentjes van groot tot klein allemaal één of meer — voor hen nieuwe — kledingstukken.

Mientje moet haar moeder 's even in haar arm knijpen van blijdschap.

„Zo fijn, dat er voor jou ook wat bij is, moeder!” zegt ze hartelijk. „Jij krijgt anders nooit 's wat.”

Vrouw Derksen kan alleen maar knikken. Ze kijkt naar de donkerblauwe damesjapon op haar schoot. Keurig is hij. Zo'n mooie jurk heeft ze in geen tijden gehad. Hij zal haar wel een beetje te wijd zijn, maar dat werkt ze wel weg. Dat is in ieder geval beter dan te nauw.

Juffrouw Beets heeft de koffer gesloten en zet 'm terug op z'n eerste plaatsje.

„Hè, hè,” lacht ze, terwijl ze nu ook weer bij Mientje gaat zitten, „die is lekker heel wat lichter dan daarnet.”

„Nou, dat zal wat schelen,” begrijpt Mientje. En dan: „Hoe

hebt u dat zware ding hier toch eigenlijk gekregen? En dat, terwijl u die tas ook nog had."

„Op de fiets. De koffer achterop en de tas aan 't stuur."

„Staat uw fiets hier voor 't huis?" Mientje vraagt het een beetje geschrokken. En als juf knikt, bezorgd: „U hebt 'm toch wel op slot gezet?"

„Dat is in orde, hoor! Maar ze pakken 'm hier toch zeker niet."

„Nou!" zegt Mientje en ze zet een heel bedenkelijk gezicht.

„Zeg dat maar zachtjes. 't Is, dat het nou overdag is. Maar 's avonds!"

Vrouw Derksen hoort niet eens waar die twee het over hebben samen. Ze kijkt maar naar al de goede gaven die daar zo onverwacht in haar armoedig kamertje gebracht zijn. En er springen tranen in haar ogen.

„Dat u dit nou toch zomaar allemaal voor ons gedaan hebt, juffrouw. Dat hebben we niet aan u verdiend. Zo mooi hebben we u niet ontvangen gisteravond," zegt ze ten slotte.

Juffrouw Beets krijgt een kleur.

„Och," komt ze dan enkel. En na een ogenblik: „Het was toch allemaal goed. Alleen Grietje . . ."

„Nou, dat zou 'k denken! U zult wel kwaad op haar wezen," veronderstelt moeder Derksen. „'t Is ook schandalig zo'n mond als ze had. Och, dat heeft ze altijd," laat ze er met een zucht op volgen. „En als m'n man er nou maar eens wat van zei. Maar het lijkt wel of hij om alles wat zij doet moet lachen. En wat ik zeg, dat lapt ze aan d'r laars."

Het blijft even stil in de kamer.

Dan zegt juf zacht: „Ik heb gisteravond heel veel over Grietje moeten denken. Maar ik ben helemaal niet boos op 'r. Ik heb alleen maar medelijden met haar. Wat moet zo'n kind het voor zichzelf moeilijk hebben."

Vrouw Derksen zegt niets terug. Daar heeft ze eigenlijk nog

nooit aan gedacht. Moeilijk voor zichzelf? . . . Ja, misschien toch wel. Ja.

In het portaalje klinken stemmen.

Juffrouw Beets kijkt op haar horloge. Al kwart over vier. De kinderen komen natuurlijk uit school.

Ze staat meteen op.

„Nu, dag, Mientje! Doe maar goed je best om gauw weer beter te worden!”

„Ja, juf,” belooft Mientje. „En welbedankt voor alles!”

„Ja, juffrouw, van mij ook.” Vrouw Derksen loopt met juf mee naar de deur.

„Zaterdag breng ik dus weer wat soep,” zegt die nog.

„'t Is veel te bar,” vindt Mientje's moeder.

Maar juffrouw Beets lacht: „Helemaal niet, hoor! Als onze Mien maar gauw weer mag opknappen.”

Hoofdstuk 6

MIENTJE GAAT OP VISITE

Als juffrouw Beets Zaterdagmiddag terugkomt, zit Mientje alweer bij de tafel. Nog wel erg witjes. Maar ze zit er dan toch. En ze helpt haar moeder ook alweer. Ze is bezig aardappelen te schillen.

„Dat lijkt er op, zeg!” lacht juf. „Gaat het een beetje, zo uit bed vandaan?”

„Best, juf!” komt Mientje. En hoopvol laat ze er op volgen: „Woensdag kom ik misschien al wel weer op de club. M'n keel is helemaal niet dik meer.”

„Dat je keel niet dik meer is, is fijn,” vindt juf, terwijl ze een stoel bijschuift en naast Mientje gaat zitten. „Maar dat van de club moet je maar uit je hoofd zetten, Mien.” En tegen haar moeder: „Vindt u ook niet, vrouw Derksen? Misschien kan ze het Woensdag wel 's weer op school proberen. Maar de eerste week zou ik haar beslist nog niet door de avondlucht laten gaan als ik u was.”

Moeder Derksen, die tegenover hen druk zit te stoppen, kijkt op van haar werk en knikt. „De juffrouw heeft gelijk, Mien.” Mientje's hele gezicht betreft.

„'t Is zo dichtbij,” zegt ze teleurgesteld. „Wat zou dat nou hinderen?”

Juf krijgt medelijden met haar. Ze denkt even na, haar wijsvinger tegen haar neus.

„Ik weet wat,” zegt ze dan. „Als je je Woensdag werkelijk weer helemaal beter voelt en het weer is goed, dan ga je 's morgens naar school en 's middags kom je een uurtje bij

mij thuis in plaats van 's avonds op de club." Ze wil toch 's even rustig alleen met Mientje praten. Dit is meteen een mooie, ongezochte gelegenheid.

„Bij u thuis?" vraagt Mientje intussen verrast. Ze heeft plotseling een kleur als vuur, dat kleine, zopas nog zo bleke ding. Bij juf thuis?! . . . Dat zou! . . . Maar o, heden nee, dat durft ze immers nooit van z'n levensdagen. Meteen zegt ze het ook al. „Maar dat durf ik niet, juf."

„En waarom niet? Zo'n flinke meid. Daar moet ik nu toch werkelijk een beetje om lachen, Mien. Je denkt toch zeker niet, dat we je zullen opeten?" plaagt juf.

Nu moet Mientje lachen. Nee, natuurlijk denkt ze dat niet. Maar juf woont in zo'n mooi huis. Op één van de Singels. Ze is er al een paar keer langs gewandeld. En . . .

Maar juffrouw Beets begrijpt het wel een beetje, al zegt ze dat niet. „Maak je maar geen zorgen, hoor, Mientje. Mijn moeder rust 's middags. En de anderen zijn geen van allen thuis. Je komt alleen bij mij een kopje thee drinken," vertelt ze, om Mientje gerust te stellen. „Zo goed?"

En of dat goed is! . . .

„Dan wil ik graag, juf!" komt Mientje blij. „Als 't nou maar mooi weer is."⁹

En 't is mooi weer. De natuur is al een dag of wat ongewoon zacht voor November. En op deze Woensdagmiddag komt de zon, die zich zeker wel een week lang heeft schuilgehouden, zelfs nog even om een hoekje van de wolken gluren. Treft ze dat even, die Mientje.

Tegen halfdrie staat juffrouw Beets thuis in de erker van de huiskamer, die aan de straat ligt, op de uitkijk. Zou die kleine Mientje van Plotske er al aankomen? denkt ze. 't Is niet druk op de Singel. Ze moet haar daar in de bocht dadelijk kunnen zien.

Is ze dat al niet? . . .

Ze tuurt scherper.

Ja, hoor, ze vergist zich niet.

Nog even wacht ze tot Mientje wat dichterbij gekomen is. Dan loopt ze vlug naar de voordeur. En net als Mientje bezig is het tuinhekje open te maken, zwaait ze die wijd open.

Eerst verschrikt, maar dan blij verrast, kijkt Mientje op. Hè, fijn, daar is juf al. Nou hoeft ze niet te bellen. Daar had ze toch zomaar weer een beetje tegen opgezien. Als er 's een dienstmeisje had opengedaan. En . . . Maar ook die zorg valt nu plotseling van haar af. En vrolijk loopt ze het tuinpaadje over naar haar juf.

„Dag, Mien! Welkom hier, kind!” zegt die hartelijk. „Kom maar gauw binnen.”

„Juf,” lacht Mientje, terwijl ze de stoep opstapt en de vestibule ingaat. En dan is ze toch opeens weer onder de indruk van deze omgeving, die zo heel anders is dan de hare thuis in de Elzenhof.

Maar juf zet haar dadelijk op haar gemak.

„Doe maar gauw je mantel uit, Mientje. Zo. Geef 'm mij maar.” En dan, terwijl ze 'm op de kapstok hangt: „Maar wat zie ik daar, mocht je je nieuwe jurk aan van moeder?”

Mientje glundert. „Omdat ik naar u toe ging.”

„Hij staat je prachtig,” vindt juf. „En hij past je zo mooi, als was hij voor je gemaakt.”

Mientje begint nog meer te stralen.

„Ja, hè?! Dat zei moeder ook al. Maar ik heb 'm pas aan gekregen toen vader en Grietje de deur uit waren. Want Grietje is er zo jaloers op.”

Juf neemt Mientje mee naar binnen, geeft haar een oud-Hollands stoeltje naast de haard, gaat zelf tegenover haar bij het lage theetafeltje zitten.

„Dat is jammer,” zegt ze intussen. „Jaloers zijn is altijd lelijk.

Maar bovendien, Grietje heeft toch zelf dat geruite rokje gekregen? En ook nog een geel truitje, is 't niet?"

Mientje knikt hevig.

„O, maar Grietje! Grietje wil liefst alles hebben.”

Juf pakt de muts van de theepot, begint thee te schenken en zet even later een kopje bij Mientje neer.

„Zo,” zegt ze, „je zult best zin in wat drinken hebben. Je hebt al een hele wandeling achter de rug.” En terwijl ze haar de koekjestrommel voorhoudt: „Grietje... Je moet maar veel voor Grietje bidden, Mientje.”

Mientje krijgt een kleur.

„Dat doe ik nooit, juf,” bekennt ze dan eerlijk. „Wel voor moeder en Henk en de kleintjes. Maar niet voor vader en

Grietje en Kees. Die willen toch niet anders. Die spotten liever."

Het blijft even stil in de kamer.

„Als God wil, dat ze Zijn kinderen worden, gebeurt dat toch, Mientje. Al spotten en vloeken ze nu ook nog zo erg. En al willen ze nu nog helemaal niets van Hem weten," zegt juf dan heel ernstig.

„Ja?" vraagt Mientje verbaasd. Dat kan ze bijna niet geloven. Maar als juf het zegt, is het natuurlijk zo.

Juf knikt.

„Maar wat doet Grietje eigenlijk als ze zo met je vader op stap gaat?" informeert ze dan.

„Geld ophalen en vader helpen om de dingen klaar te zetten als vader kunsten gaat maken en zo."

Juf pakt Mientje's kopje van het tafeltje, dat tussen hen in staat en reikt het haar aan.

„Drink maar 's lekker warm op," noodt ze hartelijk.

Wat een leven voor zo'n kind als die Grietje, denkt ze intussen. Altijd op straat rondsjouwen of in café's omhangen. Wat moet er van zo'n kind terechtkomen. Zou Mientje later . . .

„Wat ga jij doen als je van school komt, Mien?" vraagt ze dan opeens.

„Geld verdienen natuurlijk," vertelt Mientje prompt. „Voor moeder. Ik geef alles aan moeder. Henk ook."

Juf glimlacht.

„Dat is een prachtig plan, Mientje," vindt ze. „Ga jij je moeder maar flink helpen. Maar hoe wil je dat geld dan verdienen? Waarmee bedoel ik."

Mientje kijkt plotseling minder blij dan daarnet.

„'t Zal wel 't beste wezen, dat ik naar een fabriek ga," zegt ze dan. „Dat lijkt me helemaal niet fijn trouwens," laat ze

er op volgen. „Maar wat moet ik anders? Ik kan immers niks. En je verdient er goed, zeggen ze.”

„Naar een fabriek? Maar zou je niet veel liever een dienstje hebben?” vraagt juf, terwijl ze de kopjes nog eens vult.

„O ja, veel liever,” komt Mientje dadelijk. „Maar als je in de Hofjes woont, nemen de mevrouwen je niet graag.”

Juf weet dat het waar is. Maar dit kleine, aardige Mientje, dat op haar pad is gekomen . . .

Ze schuift de kopjes weer op hun plaats terug.

„Misschien zou ik je kunnen helpen,” zegt ze dan.

„U?” Daar begrijpt Mientje niets van. Als juf nou een meisje nodig had en het 's met haar wilde proberen. O, ze zou d'r best doen! Maar . . . Of zou juf over een paar jaar, net als zij van school komt, gaan trouwen en dan . . .

Die gedachte alleen jaagt het bloed al naar haar bleke wangen.

Maar juf praat niet over trouwen en bij haar komen. Ze zegt niets en kijkt enkel voor zich uit. Maar intussen werken haar gedachten snel aan het plannetje, dat in de afgelopen week al 's eerder, maar dan heel vaag, in haar hoofd is opgekomen. Als het maar half in haar vermogen is, moet zij er helemaal voor zorgen, dat dit kind tenminste niet dezelfde weg zal gaan als haar oudste zusje . . . Het moet lukken. Ze kent zoveel mensen. En als zij zelf belooft toezicht te houden . . .

„Ja, misschien zou ik je kunnen helpen,” herhaalt ze eindelijk. Mientje's oren spitsen zich. Ze zegt niets, maar ze luistert! . . .

„Je bent nu twaalf, hè?” begint juf dan. En als Mientje knikt: „Het duurt dus in ieder geval nog twee jaar voordat je van school komt.”

„Ja, juf.”

„Weet je wat nu moest kunnen?” gaat juf dan verder. „Dat je in die twee jaar alvast het een en ander leerde dat je later in een dienstje van pas zou kunnen komen. Ik had zo ge-

dacht: als we nu 's een mevrouw zouden kunnen vinden, bij wie je 's Woensdags- en 's Zaterdagmiddags bijvoorbeeld een poosje zou mogen komen om haar een beetje te helpen. Laten we zeggen zo van halftwee tot halfvijf. Daar zou je dan al allerlei dingetjes kunnen leren. En als je dan goed je best doet al die tijd en die mevrouw wil je dan een getuigschrift geven en ik help je mee uitkijken. Misschien . . .”

Mientje's hele gezicht straalt.

„Als dat zou kunnen, juf,” zegt ze blij.

„Ik zal m'n best voor je doen,” belooft juf. „Zo gauw mogelijk. En dan hoor je er wel van. Praat thuis voorlopig nog maar nergens over. Als 't eerst allemaal voor elkaar is, is 't voor je moeder des te groter verrassing. En als 't eens misloopt, zou het maar een teleurstelling voor haar zijn.”

„Dat zou 't zeker,” komt Mientje nu, een beetje oud-vrouw-tjesachtig. „Moeder wil ook veel liever dat 'k een dienstje krijg, ziet u. Moeder heeft zelf vroeger ook altijd gediend. En wat een nette diensten had ze. Maar als je uit zo'n gribus komt als jij, moeten ze je toch niet, zei moeder laatst nog.”

Altijd nette diensten. En dan trouwen met zo'n . . ., zo'n Plotske . . . Hoe kon zo'n vrouw! . . .

Juf begrijpt het niet.

„Heeft je vader altijd dit . . ., dit werk gedaan, Mien?” vraagt ze dan opeens.

Mientje schudt direct haar donkere krullen.

„Vader is eigenlijk straatmaker, juf,” vertelt ze dan met een zekere trots. „Maar in de oorlog was dat niet veel vanzelf. En na de oorlog haalden ze vader bij allerlei feestjes en zo, om muziek te maken en kunsten te vertonen. Want dat deed vader in z'n vrije tijd altijd al graag. Eerst in de buurt. En later verderop. Van 't een kwam 't ander. We woonden toen nog niet in de Elzenhof. En vader verdiende die eerste tijd best. De mensen leken toen wel allemaal geld te hebben en ze

waren allemaal royaal ook, zei moeder wel eens. Maar nu geven ze allang zo niet meer. En nu wil vader niet anders. „Ik zal weer alle dagen op m'n knieën gaan liggen,” zegt hij dan. „Niks, hoor! Mij niet gezien. 'k Ben nou m'n eigen baas. Vrijheid, blijheid. Hier heb ik plezier in. En die straatstenen kunnen me gestolen worden. Dan maar een boterham minder.” Moeder huilt er vaak om als we samen zijn. Want met zoveel kinderen . . .” Mientje's jonge gezichtje staat opeens weer zo zorgelijk.

„Natuurlijk.” Juf knikt begrijpend. En nog vaster dan tevoren neemt ze zich voor om voor deze Mientje en haar moeder en voor dit hele gezin, dat God toch ten slotte op haar weg heeft gebracht, te doen wat ze kan.

Hoofdstuk 7

JUF KOMT ALWEER OP NUMMER ZEVENTIEN

In de week, die volgt op Mientje's bezoekje bij juffrouw Beets thuis, kan ze bijna aan niets anders denken dan aan dat prachtige plannetje van juf. En als het weer Woensdag is, houdt ze het gewoon niet langer uit en loopt juf een heel eind tegemoet.

Wat de tijd betreft, ze is zo vroeg, dat ze best tot aan jufs huis zou hebben kunnen gaan. Maar dat durft ze toch niet goed. Daarom blijft ze, half-verscholen achter wat winterskale bomen, op een kleine afstand aan de waterkant staan en doet net alsof ze alleen maar oog heeft voor de boten, die daar liggen. Maar ondertussen houdt ze het huis van juf goed in de gaten. En eindelijk — ze moet er gewoon van zuchten — daar is juf.

Opeens een beetje verlegen, steekt ze heel langzaam, zonder naar juf te kijken, als was ze helemaal niet om haar hier naar toe gekomen, de rijweg over. En als ze dan het trottoir opstapt, is juf intussen al vlak bij haar.

Juf lacht.

„Dag, Mientje!”

Ze begrijpt best waarom Mientje hier is. En ze zou er wat voor over gehad hebben, als ze haar nu zou hebben kunnen vertellen, dat ze een plekje voor haar gevonden had. Maar dat gaat niet. Want dat heeft ze niet.

Ze zegt het haar maar ineens. Dan zit ze tenminste niet nog langer in spanning.

„’t Spijt me zo, Mien, maar ik ben nog niet geslaagd voor je.” Maar als ze ziet hoe vreeslijk teleurgesteld die kleine Mientje van Plotske nu opeens kijkt, laat ze er vlug op volgen: „Maar het komt wel, hoor! Wees daar maar gerust op. Ik zoek net zolang tot ik wat voor je heb.”

En dat doet ze, juffrouw Beets. De gang van zaken is haar zelf ook echt tegengevallen.

Toen met het inzamelen van die kleren voor het gezin Derksen liep alles zo vlot, denkt ze, als ze de volgende Dinsdagmiddag op weg is naar het ziekenhuis om een oudere vriendin, die daar met een gebroken been ligt, op te zoeken. En nu ben ik al bijna veertien dagen bezig en nog heb ik niets voor dat arme kind. En dan, schamper: maar ja, het is natuurlijk ook heel wat gemakkelijker om een kledingstuk, dat je zelf toch niet meer kunt gebruiken, af te staan, dan om zo’n stumperd een paar keer in de week in je huis te halen en wat te leren. Daar moet je zelf aan te pas komen. Daarbij moet je jezelf toch wel een heel klein beetje geven. Net of ze geen plezier van Mientje zouden hebben. Afgezien nog van het feit, dat ze er zo’n goed werk mee zouden doen. Want geloof maar, dat die Mientje handig en ijverig en gewillig genoeg is, als ze eerst maar de kans krijgt om te laten zien, wat er in haar zit. In zo’n éénkamerswoning heeft ze immers de gelegenheid niet. En zoals ze laatst die aardappelen zat te schillen! Vlug en prachtig dun! Als die mevrouwen, die nu allemaal een mooi verzinseltje weten te bedenken om Mientje niet te nemen, dat nu ’s zelf gezien hadden zoals zij? . . . Zij vertelt het wel, maar ’t is net of ze haar . . . Nee, niet geloven kun je ook niet zeggen, maar toch . . .

Juffrouw Beets zucht diep.

Mientje heeft gelijk. Als ze maar niet uit de Elzenhof kwam. Nu heeft iedereen wat. Zo’n kind uit zo’n Hofje. Je weet niet

wat je in je huis haalt. Met ziekte of zo. Of ongedierte. Om nog maar niet eens te spreken van snoepen of gappen. Je moet ten slotte ook om je eigen gezin denken. Vooral als je kleine kinderen hebt. En of zij nu al zegt: „Mientje is heus netjes. En ik zie er bovendien op toe,” het helpt allemaal niets.

Nee, ze weet werkelijk eigenlijk niet, waar ze het nu nog meer moet gaan proberen. 't Zal er nog op uitdraaien, dat ze toch bij haar eigen moeder terecht komt.

Moeder heeft dat dadelijk voorgesteld, toen ze thuis van haar plannetje vertelde. Zo is moeder wel. Zij vond dat reusachtig. Maar 't leek haar toch maar beter, dat ze bij wildvreemden kwam. Maar natuurlijk, als het daar niet lukt, dan zal ze moeders aanbod met beide handen aannemen.

En dan komt plotseling de oplossing van deze moeilijkheid van een kant, vanwaar ze die allerm minst verwacht heeft. Ze zit in het ziekenhuis naast het bed van mevrouw Venrooy, die voor haar huwelijk hetzelfde werk gedaan heeft als zij nu doet. En ze klaagt haar nood.

Dan begint mevrouw Venrooy opeens te lachen.

„Maar kind, dat is een pracht-plan!” vindt ze, als juffrouw Beets eindelijk uitverteld is. „En die Mientje van Plotske komt natuurlijk bij mij.”

„Bij jou? Maar dat kan toch niet?” Juffrouw Beets weet gewoon niet wat ze hoort. Aan mevrouw Venrooy heeft ze geen moment gedacht, omdat die hier ligt. Maar ja, dat is natuurlijk tijdelijk. En Guus Venrooy! . . . „Het zou anders geweldig zijn. Juist bij jou,” laat ze er dan op volgen.

„Maar waarom zou dat niet kunnen?” vraagt mevrouw Venrooy. „Nee, nu dadelijk gaat het natuurlijk niet. Maar straks toch wel. Als ik weer thuis ben. Ze zal alleen even langer moeten wachten. Maar dat geeft immers niet. Laat 's kijken.

Als alles goed blijft gaan, mag ik ongeveer half December weer naar huis. Dan nog een beetje wennen. Laten we voorlopig afspreken, dat ze direct na de Kerst komt. Goed?"

Juffrouw Beets doet maar niet anders dan knikken. Natuurlijk geeft het niets niemandal, dat Mientje even langer moet wachten. Onnozel eigenlijk van haar om niet eerder aan deze oplossing te denken. Want Guus! . . .

„Ik vind het . . ., ik vind het . . .,“ begint ze ten slotte. Maar ze heeft op 't moment geen woorden om uit te drukken, hoe ze het wel precies vindt.

Dat hindert trouwens helemaal niet. Haar hele gezicht vertelt het wel.

Mevrouw Venrooy ziet dat best. En het maakt haar blij.

„Ze verdient wat bij me ook,“ zegt ze dan. „Geen kapitalen natuurlijk. Maar ze krijgt iets. Dan heeft ze wat om haar moeder te geven. En het is voor haar waarschijnlijk een aansporing om goed haar best te doen.“

Juffrouw Beets is zo opgetogen over deze onverwachte, prachtige oplossing van haar moeilijkheden, dat ze regelrecht van het ziekenhuis naar de Elzenhof fietst. Mientje moet het dadelijk weten. Ze popelt gewoon om het haar te vertellen. Wat zal ze het fijn vinden, dat kleine, dappere ding! . . . En wat zal haar moeder er wel van zeggen! . . . Als Mientje nu maar direct uit school vandaan naar huis komt.

Maar de ene verrassing volgt deze middag op de andere. Als ze tegen vieren de deur van Plotske's huis openmaakt en in het portaalje vrolijk „volk“ roept, doet Mientje zelf nota bene de kamerdeur open.

Juf weet gewoon niet wat ze ziet. Bijna vergeet ze te groeten.

„Juf!“ komt Mientje dadelijk blij.

„Mientje,“ zegt juf dan. „Jij thuis? Je bent toch hoop ik niet weer ziek?“

Mientje schudt haar hoofd.

„Nee, hoor, juf! Gelukkig niet. Maar onze meester moest naar een vergadering en toen mochten wij om drie uur al naar huis.”

„Wat een bof, zeg!”

„Nou, hè?”

Samen gaan ze naar binnen, waar Mientje's moeder druk aan 't verstellen is. Kleine Anneke scharrelt op de vloer rond. Verder is er niemand.

„Vrouw Derksen,” groet juffrouw Beets. „Daar ben ik alweer eens.”

„Dat zie ik,” schertst Mientje's moeder. „Maar u . . ., u komt nooit te vaak,” laat ze er dan hartelijk op volgen.

„Fijn!” vindt juf. Ze is tegenover vrouw Derksen gaan zitten en laat haar armen gemoedelijk op de tafel leunen. Dan kijkt ze van Mientje naar haar moeder en van vrouw Derksen weer naar Mientje.

„Ik heb een boodschap voor Mientje,” begint ze dan een beetje geheimzinnig. „En ja, ook voor u, vrouw Derksen. Want als je moeder geen toestemming geeft, Mien, komt er natuurlijk van alles niets.”

Mientje houdt het niet langer uit. Ze wordt vuurrood en haktelt: „Hebt u . . ., hebt u . . ., wat ge . . . gevonden voor me?” Nu is het vrouw Derksen's beurt om van de een naar de ander te kijken. Wat hebben die twee toch? . . .

Juffrouw Beets knikt lachend naar Mientje. Dan vraagt ze: „Zullen we je moeder maar gauw van ons plannetje vertellen, Mien? Of heb je . . .?”

„Nee, hoor, juf, 'k heb niks verteld. Helemaal niks,” haast Mientje, die dadelijk begrijpt wat juf bedoelt, zich nu te zeggen.

„Je bent een kraan!” prijst juf haar. „Ik had het geloof ik in jouw plaats niet zo lang voor me kunnen houden.”

Mientje straalt.

Vrouw Derksen heeft haar werk neergelegd.

„Maar wat is er dan toch?” vraagt ze. „Jullie maken me net zo nieuwsgierig.”

En dan krijgt ze alles van het mooie plannetje te horen. Ze knikt maar aan één stuk door.

„Prachtig, prachtig!” zegt ze, als juf klaar is met haar verhaal. „En hebt u nu werkelijk iemand kunnen vinden die dat wil, juffrouw?”

Mientje heeft haar ogen niet van haar juf af. Ze kijkt haar de woorden bij wijze van spreken uit de mond. En die vertelt nu hoe onverwacht en goed ze is geslaagd bij mevrouw Venrooy.

Mientje is zo verschrikkelijk blij. Ze zou nu het liefst willen dansen en springen van plezier. Maar dat durft ze toch ook weer niet goed. Om juf. En bovendien: ze heeft opeens zoveel te vragen. Waar of die mevrouw woont. En of haar huis groot is. En of ze ook kinderen heeft. En als juf vertelt, dat mevrouw Venrooy drie jongetjes heeft, moet ze weten hoe die heten en hoe oud ze zijn. O, en nog veel meer.

Kleine Anneke heeft ondertussen een paar eierkolen uit een houten kistje naast de kachel gehaald en zit nu haar gezichtje heerlijk met haar zwarte handjes te bewerken. Maar de drie bij de tafel merken het helemaal niet, zo druk hebben ze het met mekaar.

Eindelijk staat juffrouw Beets op.

„Ik moet nodig weg,” zegt ze. „We spreken elkaar hoop ik nog weleens voordat het zover is.” Meteen ontdekt ze nu wat Anneke bezig is te doen. En ze kan het niet helpen, ze moet er smakelijk om lachen. Het is ook zo'n koddig gezicht, die kleine smeerpoets, die zich daar zo kostelijk vermaakt.

„Kijk me nu die kleine kolenboer toch 'r 's!” wijst ze.

Nu zien vrouw Derksen en Mientje het ook.

„Het is toch!” schrikt moeder Derksen.

Maar Mientje is al bij haar kleine zusje neergeknield en probeert met een vochtige doek het onheil te verhelpen. Dan loopt vrouw Derksen met juf mee, het portaalje door, naar de deur.

„Als alle fijnen waren zoals u en zoals die mevrouw, bij wie Mientje nou mag komen,” zegt ze, „dan . . . , dan zou ik misschien ook nog 's gaan geloven.”

Juffrouw Beets toont zich niet in 't minst beledigd door dat woord „fijnen”. Ze kijkt Mientje's moeder alleen maar heel ernstig aan. Dan zegt ze: „U moet proberen om, wat dat betreft, nooit naar de mensen te kijken, vrouw Derksen. Want dan komt u er nooit. Werkelijk niet. Christenen blijven mensen, blijven zondaars. Wij allemaal. Ik denk, dat iedere christen u op den duur in het een of ander zou tegenvallen. Mevrouw Venrooy en ik net zo goed. Er is maar één Mens geweest, Die nooit zonde heeft gedaan. Maar daarvoor was Hij dan ook tegelijk God. Dat is de Here Jezus. En omdat Hij tegelijk God en Mens was, heeft Hij alles voor ons kunnen doen en kan Hij ons voor altijd, voor eeuwig gelukkig maken. U ook. Als u maar gelooft, dat Hij ook voor uw zonden aan het kruis stierf. Kijkt u maar alleen naar Hem. Met Hem komt u nooit bedrogen uit.”

Hoofdstuk 8

VAN KERSTVERSJES EN EEN KERSTMORGEN

En intussen nadert Kerstmis snel. En daarmee ook het Kerstfeest van de club.

Mientje verheugt er zich geweldig op. Ze repeteert de kerstliederen, die juffrouw Beets hun leert, tot en met. Moeder neuriet ze soms ook al mee. En als ze „Stille nacht, Heilige nacht” een keer zingt als haar vader thuis is — dat doet ze, bang voor spot, anders eigenlijk nooit — pakt die z'n accordeon en speelt er bij.

Mientje vindt het prachtig. Maar toch . . . Dit versje hoort zo helemaal niet bij vader. Waarom . . .? Zou . . .?

Haar vader merkt best hoe verbaasd ze is. En natuurlijk moet hij nu toch weer gaan spotten. Hij kan het eenvoudig niet laten. Net als Grietje. Die twee, die zijn eigenlijk precies gelijk. „Dacht je al, dat je vader ook vroom ging worden, Mien?” lacht hij. „Mij niet gezien, hoor! Dat laat ik aan jou en aan die juffrouw van je over. Jullie kunnen samen mooi 's een keertje bidden voor die goddeloze Plotske. Dan komt het wel goed.”

Mientje wordt vuurrood. Maar ze zegt niets. Hoe durft vader zoiets te zeggen?! . . .

Hulpzoekend kijkt ze naar haar moeder. Laatst, toen Grietje zo spotte, toen heeft moeder haar goed de waarheid gezegd. Als moeder nou . . .

Maar vrouw Derksen zwijgt ook.

„Ken je nog meer van die liedjes?” vraagt Derksen intussen. Mientje knikt stom.

Wat wil vader toch? . . .

„Jubel ze me dan 's gauw voor,” commandeert haar vader opeens.

Mientje wordt nog roder dan daarnet. Maar zingen doet ze niet.

„Maar waarom . . ., waarom dan toch?” hakkelt ze. „Als u toch niet gelooft, dat de Here Jezus . . .”

Plotske lacht plotseling luid.

„Snap je dat nou nog niet eens, meid? In de café's en op straat willen de mensen ook kerstversjes horen als het kerst-tijd is. Dat hoort er nou eenmaal zo bij. Net als de kerst-étalages in de winkels. En de hulst. En de kerstbomen. En de lichtjes. Nou, en als ze dat dan willen, zal Plotske ze wel spelen.”

„Die lichtjes en kerstbomen en zo hebben met Kerstmis net niks te maken,” durft Mientje nu opeens. „Juf heeft het zelf gezegd. Je mag ze gerust hebben. Maar 't is alleen voor de gezelligheid.”

„Zo, zegt jouw juf dat. Nou, dan zal 't natuurlijk wel waar zijn. Maar vooruit, zing nou nog 's vlug een paar versjes. 'k Heb nog net even de tijd.”

Mientje gehoorzaamt. Maar met tegenzin. 't Is net of ze nu ook lang zo mooi niet zijn als anders. Maar „nee” zeggen tegen haar vader, dat durft ze toch niet.

Op de morgen van de tweede Kerstdag wordt Mientje al vroeg met een heel feestelijk gevoel wakker. En ze hoeft er geen moment over te peinzen, waarom ze zich zo blij voelt. Ze weet meteen, dat het vandaag de grote dag is. De dag van hun Kerstfeest.

Om vijf uur worden ze met de kinderen van de clubs uit andere delen van de stad allemaal in de grote zaal van „Irene” verwacht. De ouders mogen ook mee komen. En moeder heeft beloofd, dat ze meegaat. Moeder mag Trijnie gerust

meenemen, heeft juf gezegd. En Henk zal zolang op de kleintjes passen.

't Is evengoed reuze van Henk. Als ze de kans krijgt, bewaart ze wat van de tractatie voor hem. Vast. 't Volgend jaar beginnen ze hier in 't lokaaltje misschien wel een club voor jongens, heeft juf laatst verteld. Daar mogen ze dan leren houtzagen, zoals de meisjes handwerken. Nou, daar moet Henk vast naar toe gaan. En dan hoort hij fijn ook alles van de Here.

't Is zo stil in 't kleine huisje. Ze slapen allemaal nog. Zelfs Anneke.

Zij kan helemaal niet meer slapen. Maar dat hindert niets. Ze heeft zoveel prettigs om aan te denken. Ze verveelt zich geen ogenblik.

Toch nog gauwer dan ze verwacht heeft staat haar moeder op. Maar nu wil zij ook niet langer in bed blijven.

Voorzichtig, om hen niet wakker te maken, kruipt ze over Trijnie en Grietje heen. En dan staat ze opeens op haar blote voeten naast vrouw Derksen.

„Fijn, hè, moeder, vanavond!” fluistert ze meteen blij.

„Nou, hè?” Moeder Derksen loopt naar de kachel en begint 'm uit te halen.

Ze doet het heus niet luidruchtig. En toch lijkt het wel of ze daardoor de anderen gewekt heeft. Want de een na de ander komt nu te voorschijn.

Behalve vader Derksen en Grietje. Die blijven maar slapen, door alles heen. En dat is helemaal geen wonder. Vannacht zijn ze pas om halféén thuisgekomen.

Alleen vrouw Derksen heeft hen gehoord. Daarom maant ze de anderen ook telkens weer om toch een beetje zachtjes te doen. Maar dat valt niet mee als je met zovelen in één vertrek moet zijn.

Eindelijk — het is dan al negen uur — daar verschijnt vader Derksen's nog slaperig gezicht om het hoekje van de bedstee-
deuren, die moeder expres een beetje dichtgeduwd heeft.

„Hè,” zegt hij verbaasd, „zijn jullie d'r allemaal al uit? Dan mag ik ook wel 's voortmaken.”

Meteen laat hij zich van z'n bed glijden. En dan is hij ook in een wip aangekleed.

Anneke is intussen op haar wat kromme beentjes naar hem toegewaggeld.

„Pappa, pappa!” kraait ze.

„Zo, Anneke van Plotske!” Haar vader tilt haar van de vloer, zet haar op z'n schouders en begint zo met haar door de kamer te dansen.

Mientje moet er haast van zuchten. Wat fijn dat vader net vandaag zo'n beste bui lijkt te hebben. Dat is ook wel 's anders, als vader zo laat is thuisgekomen. En dat zou ze nu zo sneu gevonden hebben, net op Kerstmis. Zeker goed verdiend gister. Och, allicht geven de mensen wat meer op een feestdag, denkt ze wijs.

De regen striemt plotseling tegen de ruiten.

„Mooi kerstweer,” smaalt Kees direct. „Als het nou nog sneeuw was.”

Ze kijken allemaal min of meer bezorgd naar buiten. Die regen gaat ook opeens zo te keer. En ze weten maar al te goed, dat, als zo'n regen een beetje aanhoudt, het op de gekste plaatsen kan beginnen te lekken in dit huis. Maar ook deze regen lukt het niet Mientje's feeststemming te bederven. En die van Anneke als 't kan nog minder.

Ze schatert gewoon van 't lachen. Zo mooi vindt ze het daar hoog in de lucht. En als haar vader even blijft staan, begint ze zelf op z'n schouders heen en weer te hippen, alsof ze zeggen wil: „Toe maar, pappa! Nog eens!”

Zo'n kleine slimmerd.

Derksen begrijpt z'n jongste dochter best. En opnieuw gaat hij met haar door de kamer springen.

Maar dan opeens kijkt hij naar de wekker en meteen staat hij stil ook.

„Negen uur al,” schrikt hij. „Is me dat een gat in de dag slapen. We moeten zo meteen weer weg.” En dan, als mist hij haar nu pas bewust: „Maft die schone Greta ook nog steeds?”

Vrouw Derksen knikt.

„Och, laat 'r nog even,” zegt ze dan. „Jullie waren zo laat gisteravond. En ze is nog zo jong.”

Maar daar denkt haar vader niet aan.

„Kun je net denken,” komt hij dadelijk. „Er is nu wat te verdienen. We moeten zo gauw mogelijk op stap. Later kan ze wel 's weer wat langer uitslapen.”

Anneke nog steeds op z'n schouders, loopt hij naar de bedstee, waarin Grietje ligt, trekt haar aan haar neus en zegt tegen Anneke, dat die dat ook maar moet doen.

„Opstaan, compagnon!” commandeert hij intussen lachend. Grietje gromt wat, rekt zich lui uit, geeuwt 's. Dan doet ze langzaam haar ogen open.

„Hè,” komt ze kwaad en schor, „moet ik er nou alweer uit? Ik lig immers pas. 'k Heb nog net zo'n slaap. En m'n keel doet zo zeer. Kan 'k nog niet even blijven liggen?”

Maar Derksen is zonder medelij en lacht: „'t Zal niet gaan, meid. Later krijg je 's een dagje vrij van de baas, hoor! Maar nou moeten we er op uit. We hebben samen tien monden open te houden. Dat weet je.”

Grietje kent haar vader genoeg om te weten, dat ze verder geen moeite hoeft te doen, dat hij nu onvermurwbaar is. Ze komt langzaam overeind.

Haar moeder ziet het hoofdschuddend aan.

„Wat zie je rood,” komt ze dan opeens bezorgd. „Je hebt toch geen koorts?”

Grietje haalt onverschillig haar schouders op.

„Weet ik het?”

Maar haar vader zegt: „Ach, wat, koorts! Dat komt nog allemaal van dat glaasje limonade, waar die dikke meneer je gisteravond op getraceerd heeft, meid! Dat snap je toch zeker wel. Ha, ha, ha!” Hij schatert het uit en geeft Grietje ondertussen een knipoogje van verstandhouding.

Maar Grietje is nu niet in een stemming om op de grapjes van Derksen in te gaan.

„M'n keel doet gemeen pijn,” vertelt ze nog eens, als ze ten slotte aangekleed bij de tafel zit.

Haar moeder kijkt nog zorgelijker dan daarnet en begint al: „Maar vader, dan kan ze toch niet . . .”

Maar dan verliest haar man z'n naar het scheen onverstoort goed humeur plotseling en valt kwaad uit: „Hou jij je mond! Ik kan 'r niet missen vandaag. En daarmee uit. Bovendien, we zijn bijna steeds binnen. Vanmorgen in „Lido”, vanmiddag in dat café op de Lange Voorst en vanavond in „Klein Kras”.”

En dan, alweer gewoon, tegen Grietje: „Hier, meid, een lekker kopje thee met veel suiker. Drink maar 's warm op. Daar zul je van opknappen.”

Vrouw Derksen durft niets meer te zeggen. Ze schudt alleen nog maar 's, bijna onmerkbaar nu, haar hoofd. Wat dat worden moet met dat kind vandaag! Ze ziet er net zo raar uit,

met die rode vlekken op d'r bleke wangen. En haar ogen staan zo vreemd.

Als ze een kwartiertje later weggaan, loopt ze met haar man en Grietje mee naar de deur.

„Beloof me nou, dat je haar naar huis stuurt, als 't erger met 'r wordt,” zegt ze dan toch nog tegen Derksen.

„Ik zal op haar passen, als was ze een pasgeboren baby, hoor!” spot Plotske. „Dat doe ik trouwens altijd. Waar, Greta? Nee, meid, als je je niet lekker voelt, dan zal je vader je op net zo'n fijn glaasje limonade tracteren, als die leuke ome gisteravond. En dan . . .”

Vrouw Derksen vergeet voor een ogenblik, dat ze eigenlijk bang is voor haar man. Ze heeft nu enkel maar zorg om haar oudste.

„Als je d'r drank voert!” komt ze plotseling met iets dreigends in haar ogen en haar stem. Ze heeft een bende last met Griet. Alle dagen weer aan. Maar ze blijft ten slotte net zo goed haar kind als de anderen. Op haar en ook op Kees moet ze juist extra passen. En zolang als zij nog iets te zeggen heeft . . .

Derksen schatert het intussen alweer uit.

„Mens, maak je niet zo dik. Wie praat er nou van drank. Limonade zeg ik toch. Ha, ha, ha!”

„Ja, dat zeg je,” schampert z'n vrouw. „Maar ik waarschuw je, hoor!”

„Kijk me die moeder van je 's warm lopen, Griet,” lacht Plotske weer. „Had je niet gedacht, hè, dat ze dat kon.” Hij klopt vrouw Derksen op haar schouder.

„Maak je geen zorgen, wijf! 't Komt allemaal wel terecht. Of ik moest geen Plotske heten.”

Meteen trekt hij de deur achter Grietje en hemzelf dicht.

Hoofdstuk 9

„DAT KIND ZAL HAAR KERSTFEEST NIET MISSEN”

De hele dag is Grietje niet uit vrouw Derksen's gedachten. Maar het wordt twaalf uur, één, twee, drie uur en nog altijd is ze niet teruggekomen. Het schijnt dus wat mee te vallen. Want als het kind werkelijk niet meer kan, houdt natuurlijk alles op en is zelfs haar vader niet in staat haar vast te houden. Nu, des te beter.

Moeder Derksen trekt Trijnie haar Zondagse jurk aan, geeft Mientje haar mooie nieuwe en gaat dan zichzelf verkleeden. Om vijf uur begint het feest. Ze moeten stellig een half uur lopen. Als ze dus een beetje een mooi plaatsje willen hebben, mogen ze om vier uur de deur wel uitgaan.

Ze is toch maar prachtig klaar met die nette jurk van jufvrouw Beets. Als ze die niet had, zou ze nou eigenlijk niet met goed fatsoen met Mientje mee kunnen gaan. En 't kind vindt dat nou juist zo fijn. Nou, ze moet eerlijk toegeven: ze krijgt er zelf ook zin in. 't Is toch 's wat anders. Ze zit ten slotte ook alle dagen maar met haar zorgen in dit kamertje opgesloten. De kinderen doen de boodschappen wel. Zij zelf komt eigenlijk nooit een deur uit.

Zo, dat is dat.

Mientje ziet er ook zo keurig uit. Vrouw Derksen kijkt met welgevallen naar haar.

„Kom 's hier, meid. Dan zal ik je haar nog 's even netjes uitkammen. Je bent zo mooi. Je lijkt net een echte jongedame,” lacht ze.

Mientje glundert.

„Moeder is precies een echte mevrouw,” schertst ze dan.

„Welja, hou jij je moeder maar voor de mal,” zegt vrouw Derksen. „Maar 't is waar: we zijn allemaal echt netjes met die kleren van juffrouw Beets. 't Is een best mens.”

„Nou, dat is ze!” vindt Mientje ook. „En mooi vertellen dat ze kan! Afijn, dat zult u nou straks zelf wel horen.”

Ze neemt Anneke op schoot en begint „Heerlijk klonk het lied der Eng'len” voor haar te zingen.

Haar moeder verzorgt intussen de kachel, zegt Henk wat hij moet doen als ze straks weg zijn en vermaant de tweeling om toch vooral lief te wezen.

Kees is er niet. Waar die nu weer rondzwalkt? . . .

En dan! . . . Dan is er opeens gestommel in het portaalje en het volgende ogenblik staat Grietje daar toch plotseling in de kamer. Achter haar komt haar vader binnen. Vrouw Derksen en Mientje schrikken er van.

Grietje ziet zo wit als een doek en ze bibbert als een juffershondje. Van haar gewone bravour is niets, maar dan ook niets overgebleven. Ze is enkel een zielig hoopje mens, nee, een hulpeloos kind, als ze klappertandend zegt: „'k Voel me zo naar.”

Haar moeder is al bij haar en begint haar, als was ze weer een klein meisje, uit te kleden.

„Och, kind,” zegt ze intussen telkens medelijdend, „och, kind, dat je nou toch zo ziek bent.”

„Nou, zo ziek,” komt Derksen dan. „'t Zal wel enkel wat moeheid en een griepje wezen. Met een dag of wat is ze wel weer klaar. Maar ze moet nou toch maar onder de wol. Ze ging daar op de Lange Voorst op een ogenblik nota bene bijna van d'r stokje. Nou, toen moest ik d'r wel naar huis brengen.”

En dan, plagerig, tegen Grietje: „Je hebt je ouwe vader anders maar lelijk te grazen met die kuren van je, Greta. Net op

Kerstmis, nou de mensen allemaal in een royale bui zijn en meer geven dan op andere dagen. Je had dit akkefietje beter nog een dagje kunnen uitstellen. Zo tussen Kerstmis en Oud en Nieuw was heel wat voordeliger geweest.”

Maar Grietje geeft niet eens antwoord. Ze laat zich naar bed brengen en lekker instoppen en sluit dan meteen haar ogen. Haar moeder blijft nog even naar haar kijken, schudt haar hoofd en duwt dan de bedsteedeuren zover mogelijk dicht. „Ja,” zegt Derksen dan, „en nou moet ik m'n andere meid maar mee hebben, hè? Makkelijk als je twee van die grote dochters hebt. Dan kan de ene de andere tenminste nog 's vervangen.” En met een goedkeurende blik naar Mientje, die gewoon stom is van schrik: „Je kon er al wel op gerekend hebben, zo netjes zie je er uit. Doe maar gauw je mantel aan. Dan stappen we meteen op.”

Maar Mientje blijft zitten waar ze zit. Ze kijkt haar moeder hulpzoekend aan en begint hakkend: „Maar ik . . . , ik zou . . . ” Dat kan toch niet waar zijn, dat zij nu met vader mee moet en niet naar het Kerstfeest zal gaan. Dat kan toch niet.

Het is net, nu ze Mientje zo angstig ziet kijken en benauwd hoort hakkelen, of het nu pas goed tot vrouw Derksen door-dringt, wat haar man daareven gezegd heeft.

„Maar natuurlijk,” komt ze nu dadelijk, „jij zou naar het Kerstfeest gaan. Kijk nou maar niet zo bang. Dat gaat door. Daar heeft je vader natuurlijk zo gauw niet aan gedacht.”

„Nee,” zegt Derksen eerlijk, „daar heb ik helemaal niet aan gedacht. Maar daar kan nou ook niks van komen vanzelf. Ik heb je nodig en je gaat met mij mee.”

Mientje zet Anneke van haar schoot, legt haar hoofd op haar armen op de tafel en snikt het opeens uit.

Dat maakt haar vader, die inwendig toch al kriebelig is om deze tegenslag met Grietje, woedend.

„Hou alsjeblieft op met dat gesnotter en kleeid je aan. Vlug een beetje. 'k Heb al veel te veel tijd verprutst,” snauwt hij haar toe.

Mientje durft niets te zeggen. Maar ze staat ook niet op. Ze schreit maar door.

Haar vader doet een stap naar voren. Hij wil haar kwaad bij haar arm pakken en omhoog trekken.

Maar dan staat z'n vrouw opeens voor hem, weer met dat dreigende van die morgen in haar ogen en zegt: „En toch gaat ze niet mee.”

Hier heeft Plotske helemaal niet op gerekend. Z'n vrouw spreekt 'm bijna nooit tegen. En nu . . ., vandaag . . ., nota bene al voor de tweede keer.

Hij is er even zo beduusd van, dat hij het eerste ogenblik niets antwoordt. Maar dan slaat hij met z'n vuist zo hard op de tafel, dat de kopjes in het theeblaadje er van rinkelen en Mientje doodsbenauwd zo ongemerkt mogelijk een eindje op zij schuift. En hij schreeuwt: „Wel alle mensen, nou nog mooier. Zul jij die snotaap nog voorspreken ook? Ze gaat mee en daarmee basta.” Een paar dikke vloeken komen er nog achteraan.

Mientje siddert gewoon.

Maar haar moeder houdt voet bij stuk.

„Ze gaat niet mee, zeg ik je. Dat kind zal haar Kerstfeest niet missen. En bovendien: je krijgt haar nooit mee in een kroeg, zolang ik er nog ben. Dat zeg ik je eens voor altijd. Dat je één dochter van me daar verknoeit, is al erg genoeg. Mientje krijg je er niet. Nooit.”

Derksen weet gewoon niet wat hem overkomt. Is dit zijn vrouw? . . . Zijn vrouw, die hem anders nooit . . ., nooit aandurft? . . . Die eigenlijk bang voor hem is als het er op aankomt? . . . Wat ter wereld is er toch met haar gebeurd, dat ze nou zo . . .

Maar hij heeft geen tijd om daar nu over te prakkizeren. „Maar mens, wat wil jij dan?” schreeuwt hij opeens razend. „Ik kan toch zeker niet èn spelen èn potsen maken èn nog met het geldbakje rondgaan ook? De jongens . . .” Hij kijkt 's naar Henk, die muisstil in een hoekje zit. „Nee, da's niks,”

vindt hij dan. „Een meisje moet het wezen. Zo'n aardig smoeltje doet de helft.”

Moeder Derksen staat een ogenblik in tweestrijd. Dat haar man niet alleen kan gaan, begrijpt zij ook wel. Maar Mientje zal haar Kerstfeest hebben. En . . . Nee!

Plotseling is haar besluit genomen.

„Dan zal ik met je meegaan,” zegt ze opeens heel rustig, als betekende dit kleine zinnetje niet het brengen van een groot offer voor haar.

„Jij?!” Plotske tuimelt van de ene verbazing in de andere.

Z'n vrouw, die dit werk van hem, dat weet hij maar al te goed, haat met alles wat in haar is? Die niets liever zou willen, dan dat hij weer alle dagen op z'n knieën op de grond ging rondkruipen om straten te maken. Die met hem mee? . . .

„Ja, ik,” zegt ze dan weer, als was het de gewoonste zaak van de wereld. „'k Zal me meteen klaarmaken.”

Ze kijkt nog even naar Grietje, die in een onrustige slaap is gevallen en nu net zo rood ziet als Mientje laatst, toen ze die keelontsteking had.

„Je let wel een beetje op haar, hè, Henk? En mocht het erger worden, dan haal je buurvrouw maar even.”

Henk knikt.

„Goed, moeder.” Eigenlijk moest ik nu zeggen: „Jij blijft thuis, moeder en ik ga met vader mee,” denkt hij. Maar moeder zelf . . . en vader . . . en hij . . .

Maar z'n moeder let al niet meer op hem. Ze strijkt Mientje, die nog steeds niet durft op te kijken, zacht en geruststellend over haar krullen.

„Nou, meid,” zegt ze dan vriendelijk, „ga jij nu maar gauw op stap, hè? Neem Trijnie maar mee. Als je juf vertelt hoe het komt, dat ik er niet ben, mag ze vast wel bij jou zitten. En dan maar veel plezier, hoor! Na afloop kom je wel dadelijk naar huis, hè? Met vader en mij zal het wel laat worden vanavond. Dan kun jij samen met Henk een beetje op Grietje passen.”

Mientje kan nog steeds geen woord uitbrengen. Het is of haar keel zit dichtgesnoerd.

Ze knikt alleen maar.

Dat moeder dit doet! . . . Dat moeder dit doet voor haar! . . . Zo tegen vader optreden! . . . En . . . en met 'm mee naar die smerige kroegen gaan! . . .

„Kom, vader,” hoort ze haar moeder dan zeggen, nog steeds

op diezelfde rustige toon en als is zij degene, die gewend is de leiding te nemen, „dan moesten we maar gaan, hè?” „Ja,” bromt Plotske. Hij is totaal overrompeld door al dit onverwachte. En zonder z'n kinderen zelfs ook maar te groeten, volgt hij z'n vrouw.

„Dat kind zal haar Kerstfeest niet missen. Dat kind zal haar Kerstfeest niet missen.”

Die ene zin moet Mientje voor zichzelf steeds weer herhalen, als ze even later, Trijnie's knuistje stevig en zorgzaam in haar hand, met haar naar „Irene” wandelt. Want dat zei moeder. „Dat kind zal haar Kerstfeest niet missen” . . . Ook dat vader haar, zolang als moeder er nog was, nooit mee naar een kroeg zou krijgen . . . Maar dat andere, dat van het Kerstfeest, toch het eerst. Dat vond moeder dus het voornaamste. En waarom? . . .

Daar moet Mientje nu aan één stuk door over denken. Waarom? . . .

Niet omdat ze haar kadootje anders zou mislopen. Want dat zou ze natuurlijk toch wel krijgen naderhand. Maar waarom dan? . . . Waarom dan? . . .

Omdat . . ., omdat . . ., o, ze durft het bijna niet eens te denken, want dat zou zo heel erg heerlijk zijn, maar toch . . . Omdat moeder ook van de Here Jezus is gaan houden? . . . Omdat moeder ook is gaan geloven? . . .

De lantaarns floepen opeens allemaal tegelijk aan. Trijnie kijkt er verrukt naar, maar Mientje merkt het niet eens, zo is ze aan het denken.

O, als moeder gelooft! . . . En dat kan toch! De Here kan immers alles! Juffrouw Beets zegt het steeds weer op de club. En zij gelooft dat ook zo vast. Maar dan . . . Dan heeft de Here haar bidden ook verhoord . . .

Die gedachte maakt haar plotseling zo wonderlijk blij van

binnen. Want dat! . . . En dan kunnen ze allemaal . . . Zelfs vader en Grietje en Kees . . . O! . . .

En dan . . . Dan bidt die kleine Mientje van Plotske daar zo-
maar opeens, midden in die drukke straat, met wijd-open
ogen: „O, Here Jezus, laat het waar zijn. Maak, dat moeder
net zoveel van U gaat houden als ik. En al de anderen thuis.
Vader en Grietje en Kees ook. En . . . en maak, dat moeder
het niet al te naar heeft nu. Help haar maar. Amen.”

In de grote zaal van „Irene” staat geen kerstboom. Maar alles
is gezellig versierd met sparregroen en hulst. En overal, de
meeste op de lange, met witte servetten gedekte tafels, staan
van aardappels en garenklosjes gemaakte, met rood-papier
omwonden en rood-opgeverfde kandelaartjes, waarin witte
kaarsjes branden.

Al heel wat kinderen zitten er als Mientje en Trijnie binnen-
komen en eigenlijk kijken ze allemaal even glunder. Maar
bij al die kinderen is er toch niemand, van wie de ogen zo blij
en gelukkig glanzen in het zachte kaarslicht, als van Mierfje
van Plotske.